

รายงานวิจัย

เรื่อง
ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถ
ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพ
หลังสำเร็จการศึกษา

ผู้วิจัย
วิภาณี เพ็งเนตร

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

2556

คำนำ

รายงานการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และโดยผู้อำนวยการสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญแข ประจันปัจจุบัน ช่วยเหลือแนะนำและกรุณาตรวจเครื่องมือการวิจัย ด้วยความเมตตา นับแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น รองศาสตราจารย์ ดร. กฤษฎา วิศวธรานนท์ ที่ให้การสนับสนุนผู้วิจัยได้ทำการวิจัยตลอดปีการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต ไรจน์อารยานนท์ รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนในการทำการวิจัยครั้งนี้ และได้อนุเคราะห์ผู้วิจัยให้ได้รับความสะดวกสบายในการดำเนินการวิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปีการศึกษา 2556 ในการให้ความร่วมมือในการทำแบบวัดความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยขออภิวาสนาถึงพระคุณบุพการี บิดามารดา และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนตลอดมา คุณค่าความดีงามและประโยชน์อันพึงมีจากรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ บิดาและผู้อุปการคุณที่ล่วงลับไปแล้ว และขอขอบคุณเพื่อนๆ คณาจารย์สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาที่ให้งำลังใจและให้ความช่วยเหลือตลอดมา

วิภาณี เฟื่องเนตร

21 พ.ค. 2557

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการกลวิธีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษา 2) เพื่อเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษา ตามเพศและคณะที่ศึกษา และ 3) เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 250 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling Technique) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) หรือ F-test และวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับ

ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา พบว่านักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.22 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอยู่ในระดับมากทุกด้าน เช่นกัน

2. นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ศึกษาคณะแตกต่างกัน มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการพูด นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe') พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 1 คู่ ได้แก่ นักศึกษาสาขาคณะบริหารธุรกิจ มีความต้องการแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด ในระดับสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีมีเดีย

4. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ดังนี้

- 4.1 ต้องการให้มีการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น
- 4.2 ต้องการให้มีการจัดบรรยายจากรุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้ว
- 4.3 ต้องการให้อาจารย์เน้นทำกิจกรรมนอกห้องเรียนให้มากกว่านี้

ABSTRACT

The purposes of this research were as follows: 1) to study need assessment of strategies in English learning for career achievement of 4th year TNI students 2) to compare need assessment according to genders and faculties and 3) to study supplemental opinions and suggestions towards English teaching-learning techniques.

Research samples were 250 students at Thai-Nichi Institute of Technology in 2013 academic year, derived through Simple Random Sampling Technique. The instrument used for gathering the data were the questionnaire with rating-scale and open-ended questions. Statistic used for analyzing the data were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and content analysis.

Research findings were as follows:

1. In overall, students had a high level of need assessment of strategies in English learning for career achievement of 4th year TNI students. When considered each aspect, it was shown that need assessment of listening, speaking, reading and writing were at high level.
2. Students with different genders had no statistically significant differences in overall and in each aspect.
3. Students with different faculties had no statistically significant differences in all and in each aspect.
4. The students gave various suggestions as follows:
 - 4.1 Teachers should use only English language in classroom.
 - 4.2 Seminar from TNI seniors is required.
 - 4.3 Self-study or outside classroom activities should be supported more than before.

TNI

สารบัญ

บทที่

หน้า

คำนำ

บทคัดย่อ

Abstract

สารบัญ

สารบัญตาราง

1	บทนำ.....	
1	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
	สมมติฐานของการวิจัย.....	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
	ความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษ.....	8
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	9
	แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง.....	11
	แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด.....	17
	แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน.....	23
	แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน.....	30

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
งานวิจัยในประเทศ.....	36
งานวิจัยต่างประเทศ.....	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
สารบัญ (ต่อ)	
บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	42
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	42
ผลการศึกษาความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา	
โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน.....	43
ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพ	
หลัง	

สำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา

.....51

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....54

5 บทสรุป.....

56

สรุปผลวิจัย.....

57

อภิปรายผล.....

59

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปปฏิบัติ

.....63

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

.....64

บรรณานุกรม.....

65

ภาคผนวก.....

70

ก. ค่าแบบวัดประสิทธิภาพของปัจจัยเสริมที่มีผลต่อการยกระดับความสามารถ
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-
ญี่ปุ่น.....71

ประวัติย่อผู้วิจัย.....

77

สารบัญตาราง

ตาราง

1 จำนวน

.....42

หน้า

และร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา

2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนา และยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน	43
3	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนา และยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการ ฟัง.....	44
4	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนา และยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการ พูด.....	46
5	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนา และยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการ อ่าน.....	48
6	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนา และยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการ เขียน.....	50
7	ผลการเปรียบเทียบผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อ พัฒนาและ ยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบ อาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน.....	52
8	ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับ ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพ หลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน	53
9	ผลการวิเคราะห์เนื้อหา และการจัดลำดับความถี่ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอน เพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จ การศึกษา.....	54

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชีวิตของคนไทยต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเกือบตลอดเวลาอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นสำหรับเยาวชนไทยอย่างมาก ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทในหลักสูตรทุกระดับ ไม่ว่าในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพทางด้านวิชาการให้ทัดเทียมกับมาตรฐานสากล โดยมุ่งเน้นให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพเพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าวิทยาการใหม่ๆ เพื่อการเล่าเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคต ทั้งนี้เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ สามารถผลิตบัณฑิตที่มีความรู้กว้างขวาง มีโลกทัศน์กว้างไกล เป็นผู้ใฝ่รู้สามารถคิดอย่างมีเหตุผล ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต (อดุลย์ วิริยะเวชกุล 2541) จึงกล่าวได้ว่า การที่บุคคลมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษจึงได้เปรียบทุกด้าน โดยเฉพาะประเทศไทยที่มีการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศมากจึงขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 แนวจัดการศึกษา มาตรา 24 เกี่ยวกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น และทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชาส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ และมาตรา 30 ที่ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา (กรมวิชาการ 2546)

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการก่อตั้งขึ้นมาในระยะเวลาไม่นานนักและได้มองเห็นปัญหาในการทำงานของบุคลากรทางธุรกิจอุตสาหกรรมไทยที่ขาดทักษะความสามารถทางด้านการสื่อสารและการทำงานภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ซึ่งนับวันจะเป็นปัญหามากขึ้น ดังนั้นจึงได้ตั้งเป้าหมายการดำเนินงานในการกิจหลัก ซึ่งได้แก่ การสร้างและพัฒนาบุคลากรด้านธุรกิจอุตสาหกรรมที่มีทักษะสูงในวิชาชีพ ขณะเดียวกันมีความสามารถในการสื่อสารทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น สถาบันฯ จึงให้ความสำคัญแก่หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นเป็นอย่างยิ่ง โดยได้กำหนดหลักสูตรด้านภาษาไว้ในแต่ละวิชาเอกถึง 30 หน่วยกิต แบ่งเป็นวิชาบังคับประมาณ 18 หน่วยกิต ส่วนที่เหลือจัดเป็นวิชาเลือก นอกจากนี้แล้วยังจัดหาผู้สอนที่มีคุณภาพตลอดจนให้การสนับสนุนทุก ๆ ด้าน เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ (คู่มือนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2554)

จากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาในอดีตจนถึงปัจจุบัน อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้ให้ความสำคัญกับทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน อย่างไรก็ตามความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 ในการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษายังไม่น่าพอใจ ซึ่งจันทราณี สงวนนาม (2551) ได้แนะนำว่ากระทรวงศึกษาธิการควรจะมีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสารในการทำงานทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ฉะนั้นหากไม่ปรับวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจะเป็นปัญหากับเด็กไทยต่อไป

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผนวกกับอยู่ระหว่างการเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN Economic Communities) ในปี พ.ศ. 2558 ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและเห็นว่าปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีมานาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการสำรวจความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา เพื่อให้อาจารย์ของแผนกวิชาภาษาอังกฤษ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาทุกคน พัฒนาคุณภาพด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งหลังจากการสำรวจผู้วิจัยนำข้อมูลมาประมวลผลเพื่อที่จะได้นำไปประยุกต์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประกอบอาชีพ เมื่อจบการศึกษาได้ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการกลวิธีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความความต้องการกลวิธีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษา ตามเพศและคณะที่ศึกษา
3. เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการศึกษาความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2556 โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพมหานคร ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 500 คน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้มีการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาจำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 250 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Stratified Random Sampling Technique)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วย

3.1.1 เพศ จำแนกเป็น

- ชาย
- หญิง

3.1.2 คณะที่ศึกษา จำแนกเป็น

- วิศวกรรมศาสตร์
- บริหารธุรกิจ
- เทคโนโลยีสารสนเทศ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง

3.2.2 ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด

3.2.3 ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน

3.2.3 ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จาก 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หมายถึง สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เปิดสอนภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งประกอบด้วย 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

กลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ หมายถึง วิธีการสอนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ที่มากขึ้นทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพหลังจาก นักศึกษาจบการศึกษาแล้ว

1. กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง หมายถึง มีการจัดการฝึกการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดและในทุกโอกาส ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนและในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการสอนและทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาเป็นระยะ โดยเริ่มจากระดับง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้นตามลำดับ มีการฝึกฟังข้อสอบโทอิค (TOEIC) ให้มากขึ้น โดยให้นักศึกษาฝึกฟังข้อสอบโทอิคทุกชั่วโมง มีการจัดสอนให้ฟังจากสื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา เช่น ทางโทรทัศน์และคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต มีการจัดการฝึกฟังโดยตรง โดยระบบ Teleconference กับสถานประกอบการต่างๆ มีการนำนักศึกษาไปดูงานนอกสถานที่เพื่อฝึกการฟังการบรรยายภาษาอังกฤษจากผู้ประกอบการ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการฟังที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันฟังทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจในการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการประเมินความสามารถด้านการฟังในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอและมีการจัดสอนอย่างประสมประสานกันระหว่างทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มากที่สุด โดยไม่แยกการสอนเป็นทีละทักษะ

2. กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด หมายถึง มีการจัดการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดทั้งที่เป็นแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีการกำหนดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และมีการสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดรูปแบบการสอนที่ช่วยในเรื่องการพูดให้มากที่สุด เช่น เน้นการการแสดงความคิดของแต่ละคน การอภิปรายกลุ่มหรือการแสดงบทบาทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา มีการจัดกิจกรรมภายนอกเพื่อส่งเสริมการพูดในสถานการณ์จริง เช่น การเยี่ยมชมโรงงาน หรือสถานประกอบการต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจากการทำงานจริง มีการจัดกิจกรรมการพูดอย่างสม่ำเสมอ เช่น การประกวดสุนทรพจน์ การนำเสนอโครงงาน การพูดในที่สาธารณะ มีการจัดกิจกรรมการพูดที่

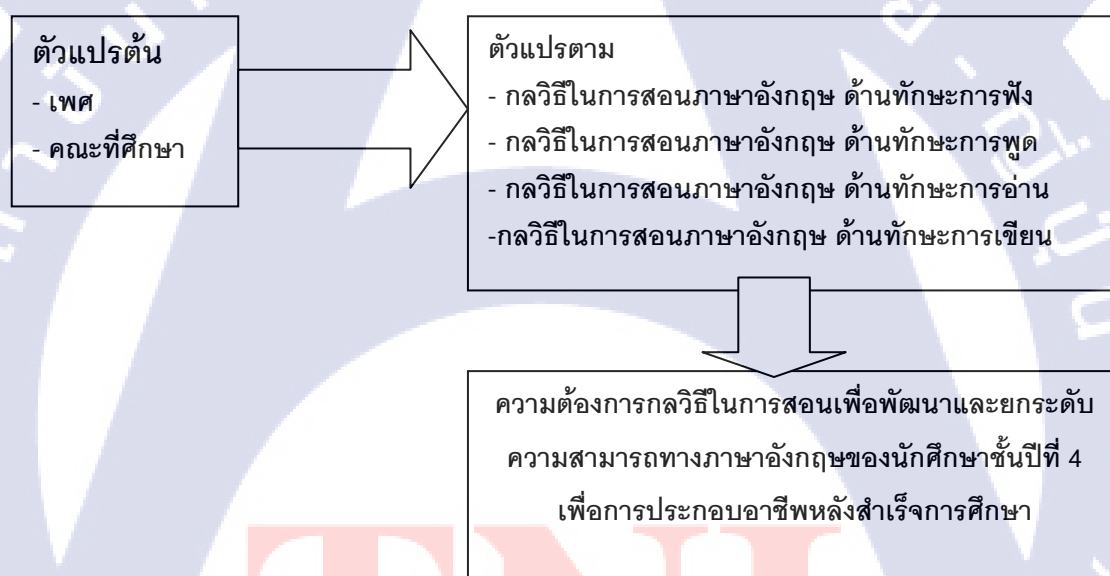
หลากหลายนอกเวลาเรียน เช่น ไปสัมภาษณ์บุคคลภายนอกที่ทำงานในด้านที่นักศึกษาสนใจเป็นภาษาอังกฤษ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน สนับสนุนให้นักศึกษาพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาผ่านสื่อรูปแบบต่างๆ เช่น ทางโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันพูดทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีการประเมินความสามารถด้านการพูดในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

3. กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน หมายถึง มีการฝึกการอ่านอย่างสม่ำเสมอผ่านสื่อการเรียนรู้ต่างๆ ที่น่าสนใจ เช่น ให้นักศึกษาอ่านข่าวหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของตนเองแล้วมานำเสนอหน้าชั้นเรียน มีการนำเอกสารจากสถานประกอบการมาสอนการอ่านของนักศึกษาตามสาขาวิชาเอก เช่น หลักการบริหาร เทคโนโลยี และคู่มือการทำงานต่างๆ มีการสอนเนื้อหาเพิ่มเติมนอกเวลาให้แก่นักศึกษาที่ตามไม่ทันในชั้นเรียน มีการสอนการอ่านแผนภูมิและกราฟที่เป็นภาษาอังกฤษและนำเสนอหน้าชั้นเรียนได้ มีการสอนการอ่านจากสื่อที่หลากหลายเช่น จดหมายธุรกิจ รายงาน บันทึกข้อความ โดยให้นักศึกษาเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน มีการสอนเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและมีการกำหนดระดับความสามารถของการอ่านของนักศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นตามลำดับ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการอ่านในสถาบันฯ และนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจให้นักศึกษาสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการสอดแทรกการอ่านเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านแบบย่อ มีการนำเรื่องราวที่อ่านมานำเสนอหน้าชั้นเรียน มีการจัดชั่วโมงการอ่านนอกเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยสรุปเรื่องที่อ่านส่งอาจารย์และคิดเป็นคะแนนในการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้วย และมีการประเมินความสามารถด้านการอ่านในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

4. กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน หมายถึง มีการจัดชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ โดยใช้เอกสารหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ มีการมอบหมายงานเขียนล่วงหน้าก่อนการเรียนในแต่ละสัปดาห์ เช่น การฝึกเขียนจดหมายธุรกิจ รายงาน โครงการจดหมายสมัครงาน ประวัติส่วนตัว และนำผลงานมาส่งอาจารย์ทุกครั้งเพื่อเป็นคะแนนเก็บ มีการลงพื้นที่สัมภาษณ์ผู้ประกอบการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในด้านสาขาวิชาเอกของนักศึกษาและนำผลการสัมภาษณ์มาเขียนรายงานส่งอาจารย์ มีการฝึกฝนด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาจริง เช่น การเขียนจดหมายหรืออีเมลไปถึงบุคคลที่ทำงานในสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยติดต่อเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด มีการฝึกเขียนจากการ

ฟังสื่อต่างๆ ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา ผ่านทางคลิป์วิดีโอจาก อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ และจากการสนทนากับอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติ มีการจัดกิจกรรม การและการแข่งขันการเขียนเรียงความ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้ นักศึกษาสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปตามสถาน ประกอบการต่างๆ และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษมาเดินทางกลับมาแล้ว มีการจัดให้ นักศึกษาเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ โดยถือเป็น กิจกรรมบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องทำในทุกรายวิชาภาษาอังกฤษ มีการสอดแทรกการเขียนเข้า กับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่ฟัง มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่ฟัง มีการ นำเสนอหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่นักศึกษาเขียนและมีการทดสอบย่อยเพื่อตรวจสอบ ความก้าวหน้าของความสามารถทางการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

กรอบแนวคิด

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

2. นักศึกษาที่ศึกษาคณะต่างกันมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

TNI

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องได้แก่ สื่อการสอน เทคนิคการสอน กิจกรรมเสริม ทฤษฎีด้านการเรียนรู้และทฤษฎีด้านการเรียนการสอน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำเสนอเป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษ
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน
6. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์หลักของการสอนภาษาอังกฤษนั้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถใช้ภาษานั้นได้เป็นที่เข้าใจ ซึ่งการทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาต่างประเทศเป็นงานที่ยากที่สุดอย่างหนึ่งของผู้เรียนภาษา ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องเตรียมการสอนอย่างรอบคอบ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน มีความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพในการสื่อสาร ซึ่งการศึกษาความสามารถและปัญหาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพบว่ามีปัจจัยโดยศึกษาความสามารถและปัญหาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ในลักษณะทักษะเดียวและในลักษณะบูรณาการทักษะ เช่น ทักษะการพูดและการฟัง ทักษะการอ่านและการเขียน รวมทั้งการฟัง การอ่าน และการเขียน สอดคล้องกับกับงานวิจัยของคาแรลล์ และ โจน (Carrell and Joan, 1988) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ยอมรับว่า ในด้านทักษะการพูดและการฟัง นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในการพูด การทำกิจกรรมกลุ่ม การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยเฉพาะกับอาจารย์เจ้าของภาษา

ประนอม ดังปรีชาพาณิชย์ (2555) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าภาษาอังกฤษมีการใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นๆ มีการเรียนการสอนกันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นและเป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประการแรกนั้นถูกใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ ควรเป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องท่องศัพท์ แปล หรือรู้หลักไวยากรณ์ ดังนั้นการเรียนการสอนในระดับเริ่มเรียนรู้ภาษานั้นต้องเน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาให้มากที่สุด คือผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการฟังและพูดอย่างเป็นธรรมชาติจนเกิดทักษะ เริ่มจากการพูดในชีวิตประจำวันในครอบครัว แล้วค่อยขยายออกไปสู่โลกภายนอกมากขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในการศึกษาขั้นสูงขึ้น

การสอนทักษะการพูดและการฟังจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และผู้สอนอันเป็นต้นแบบจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด ซึ่งปัจจุบันสามารถทำได้บ้างโดยอาศัยเทคโนโลยีที่บันทึกการออกเสียงที่ถูกต้องไว้แล้วก็ตาม แต่การแสดงความรู้สึกและแสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องนั้นก็ยังคงต้องใช้เจ้าของภาษามาเป็นผู้สอนถึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้เร็วมากขึ้น นอกจากนี้การสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ นั้นต้องฟังรู้เรื่องก่อนแล้วจึงจะทำ

ให้สามารถโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลกันผ่านทาง การเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิด ความเห็น ความรู้สึก วิพากษ์วิจารณ์ รวมถึงการประเมินสิ่งที่ได้ฟังมา

ดังนั้นการวิเคราะห์การสร้างปัจจัยเสริมในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงเป็น องค์ประกอบ ที่สำคัญยิ่งในการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้บรรลุถึง เป้าหมายและวัตถุประสงค์ผ่านบทเรียน กิจกรรม วิธีสอบ วิธีทดสอบและวิธีประเมินผลที่ เหมาะสม

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้นและมีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Little 1981) ที่กล่าวว่าแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารเป็นแนวการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกแบบที่ผู้เรียน จะเจอได้ในชีวิตจริง ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับ สื่อสารในโอกาสที่แตกต่างกัน เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม ตอบ การขอเรื่อง การออก คำสั่ง เป็นต้น (Widdowson 1979)

กาญจนา ปราบพาล (2532) กล่าวเพิ่มเติมว่าแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารนั้นควรสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมผัสกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ๆ และยัง ต้องเป็นการสอนที่เน้นความต้องการของผู้เรียนเพื่อประโยชน์ในด้านการอาชีพอีกด้วย

นูแนน (Nunan 1988) กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นการให้ความสำคัญกับ การเรียนการสอนที่สอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง ดังนั้นผู้สอนควรจัดให้มี สถานการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียนที่เอื้อต่อการสื่อสารได้อย่างสมจริง ตามหลักการเรียนดังนี้

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาไปเพื่ออะไร เช่น ในการ ฝึกทักษะในการฟังและพูดก็มีการฝึกจนผู้เรียนสามารถโต้ตอบการสนทนาแบบเผชิญหน้ากันหรือ สนทนาทางโทรศัพท์ได้

2. เน้นความเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการแยกวิเคราะห์ รายละเอียดในการสื่อสารจริง เช่น การสนทนาโต้ตอบ โดยมีการฟังแล้วตีความข้อความทั้งหมด ของผู้พูดว่าหมายถึงอะไร ไม่ได้ฟังและตีความแต่ละประโยคของผู้พูด เพราะการทำเช่นนี้ไม่ สามารถช่วยให้มีความเข้าใจในเรื่องทั้งหมดได้

3. เน้นกระบวนการในการเรียนรู้เท่าที่รูปแบบของภาษา ซึ่งการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารนอกจากจะให้ความสำคัญที่การสอนภาษาแล้ว ยังคงให้การสอนนั้นมีความสอดคล้องกับ กระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง เช่น ความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

4. ให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาเนื่องจากผู้เรียนเป็นผู้เดียวที่ต้องการเรียนรู้ ดังนั้นในการเรียน การสอนสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาให้มากที่สุด

5. ไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอ การเรียนภาษาในอดีตเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นสำคัญ ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกๆ ครั้ง การกระทำเช่นนี้ก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าดี เพราะทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจในการใช้ภาษา จึงพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอยู่เสมอ ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเน้นความคล่องและเหมาะสมในการใช้ภาษา ผู้สอนจึงมีหน้าที่พิจารณาแก้ไขข้อผิดพลาดที่สำคัญๆ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความผิดพลาดหรือสับสนในการสื่อสารเท่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดใดๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารก็ปล่อยให้ผ่านไปก่อน ทั้งนี้เพื่อจะช่วยให้การสื่อสารของผู้เรียนไม่หยุดชะงักและไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยที่จะสื่อสาร

ดังนั้นจึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ควรเน้นเฉพาะโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ควรจะเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

ริชาร์ดและโรเจอร์ส (Richards and Rogers 1995) กล่าวถึงขั้นตอนของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญเพราะเป็นขั้นที่ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ ซึ่งในชี้นำเสนอเนื้อหาสามารถดำเนินตามขั้นตอนได้ ดังนี้

1.1 การนำเข้าสู่เนื้อหา ผู้สอนจะให้บริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนก่อน โดยการใช้รูปภาพหรือการเล่าเรื่องให้ฟัง เป็นต้น หลังจากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการให้รูปภาพหรือการเล่าเรื่องให้ฟัง เป็นต้น

1.2 ขั้นกระตุ้นการเรียนรู้ ผู้สอนจะตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด โดยการถามคำถามให้ผู้เรียนตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด

1.3 ขั้นอธิบาย ในกรณีที่ผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบวิธีการและความหมาย

2. ขั้นการฝึก (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในการฝึกแบบควบคุม โดยผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก เพื่อเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา สำหรับความถูกต้องและความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้นๆ เป็นลำดับรองลงมา

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นการฝึกการใช้ภาษาที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำไปใช้จริงในสังคม การฝึกในขั้นนี้มุ่งให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางให้เท่านั้น เมื่อผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เป็นอิสระจึงถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้จริง

จากขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารข้างต้น จะเห็นว่าเป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาสื่อความหมายตามที่ต้องการ โดยเรียนรู้จากการทดลองปฏิบัติด้วยตนเองโดยอาศัยการฝึกซ้ำๆ และผู้สอนมีหน้าที่ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนจนผู้เรียนสามารถจดจำและนำภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3. แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง

การฟังเป็นพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และความเข้าใจ ฟังเพื่อให้เกิดปัญญา การฟังจึงมีความสำคัญมาก นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ดังนี้

สุมิตรา อังควัฒนกุล (2540) มีความเห็นว่า การฟังเป็นทักษะที่สำคัญมาก และเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ กล่าวได้ว่าทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆต่อไป

ไพบูลย์ ดวงจันทร์ (2542) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะแรกที่มีมนุษย์ใช้ตั้งแต่เริ่มรับรู้สิ่งแวดล้อมต่างๆและได้ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในรูปแบบอื่นๆให้เกิดมาภายหลัง นอกจากนี้การฟังยังเป็นที่ทำให้เกิดการสื่อสารด้วยการพูดครบวงจร เพราะถ้ามีการพูดแล้วไม่มีการฟัง การสื่อสารด้านการพูดก็จะไม่เกิดขึ้น

สรุปได้ว่า การฟังมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์มาก เพราะการฟังเป็นทักษะแรกที่มีมนุษย์ต้องใช้เป็นเครื่องมือในการรับรู้ข้อมูล เพื่อสูการคิดวิเคราะห์และตัดสินใจ นอกจากนี้การฟังยังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารครบวงจร

จุดมุ่งหมายในการสอนฟังภาษาอังกฤษ

ฟอกซ์ (Fox 1974) กล่าวว่าการสอนภาษาที่ถูกต้องคือจะต้องสอนตามลำดับทักษะ คือ การฟังและการพูด จากนั้นนำไปสู่ทักษะการอ่านและการเขียน อย่างไรก็ตาม แกรทซ์ (Gratz 1973) กล่าวเพิ่มเติมว่าความสามารถในการฟังนั้นสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ ถ้ามีการสอนที่มีจุดประสงค์ชี้เฉพาะลงไป จึงอาจกล่าวได้ว่า การทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาพูดในภาษาที่เป็นภาษาต่างประเทศเป็นงานที่ยากที่สุดอย่างหนึ่งของผู้เรียนภาษา ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องเตรียมการสอนอย่างรอบคอบและวิธีที่จะเพิ่มความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น

การฟังเป็นทักษะในการรับรู้สารที่สำคัญ และเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้มีผู้ให้ความหมายของการฟังไว้ดังนี้

ยากัง (Yaging, 1993) อธิบายว่า การฟังหมายถึงความสามารถที่จะบอกและเข้าใจได้ว่าผู้พูด พูดอะไรออกมาซึ่งการฟังหมายถึงการที่ผู้ฟังสามารถรับรู้สิ่งที่พูด และคิดวิเคราะห์สิ่งที่ได้ฟัง ถือเป็น การตีความ (Auditing) ของการฟังในระดับสูง ส่วนการฟังในระดับรองลงมาเป็น การฟัง

(Listening) ที่ผู้ฟังสามารถบอกและจำแนกเสียงที่ได้ยิน การฟังในระดับต่ำสุดเป็นการได้ยิน (Hearing) จากการที่ผู้ฟังสามารถรับเสียงต่างๆได้

วรรณิ โสมประยูร (2539) กล่าวว่า การฟังหมายถึงการแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน โดยใช้สมาธิหรือความตั้งใจอย่างจริงจังจนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินนั้น เพราะการฟังเป็นทักษะการรับเข้าตามหลักของภาษาศิลป์

ไพบุลย์ ดวงจันทร์ (2542) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นวิธีรับสารที่ส่งมาด้วยเสียง เป็นการได้ยินเสียงโดยตั้งใจที่จะได้ยินและใช้สมรรถภาพทางสมองเพื่อจับประเด็น วิเคราะห์ตีความ ประเมินค่าของสาร โดยเชื่อมโยงสารที่ได้ฟังกับประสบการณ์เดิม และมีปฏิกิริยาตอบสนองสารจากเสียงที่ได้ฟัง การฟังจึงเป็นพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ความเข้าใจ

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2543) กล่าวว่า การฟังเป็นพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้และความเข้าใจ จึงต้องฝึกฝนจนเกิดการเรียนรู้ เช่นเดียวกับทักษะอื่น คือ การพูด การอ่าน และการเขียน

สรุปได้ว่า การฟังหมายถึงการรับสารหรือเสียงที่ได้ยินด้วยหูแล้วแปลความหมายจากเสียงที่ได้ยินจนเกิดความเข้าใจ สามารถตอบสนองความต้องการของผู้พูดได้อย่างตรงตามจุดประสงค์ การฟังมีหลายระดับและจะมีประสิทธิภาพเมื่อผู้ฟังมีสมาธิในการฟัง และรู้จักคิดวิเคราะห์ข้อมูลจากการฟัง

ขั้นตอนการฟังเพื่อความเข้าใจ

วาเลทและดิซิกส์ (Valette and Disick, 1973) สรุปขั้นตอนของการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยแบ่งตามพฤติกรรม ดังนี้

1. ขั้นกลไก คือ ผู้ฟังได้ฟังความแตกต่างระหว่างภาษาของตนกับภาษาต่างประเทศในลักษณะของเสียงโดยไม่ต้องเข้าใจความหมาย
2. ขั้นความรู้ คือ ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำในประโยคที่เคยเรียนมาแล้วและเข้าใจข้อความทีละประโยค
3. ขั้นถ้อยโอน คือ ผู้ฟังเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้างและคำศัพท์ สามารถตอบคำถามได้ และเข้าใจข้อความที่ประกอบด้วยประโยคหลายๆ ประโยค
4. ขั้นสื่อสาร คือ ผู้ฟังเข้าใจคำสั่งและคำอธิบายที่กล่าวเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เคยพบมาก่อน สามารถเดาสิ่งที่ไม่เข้าใจโดยใช้วิจารณญาณ เข้าใจภาษาที่ใช้ในบทละคร ภาพยนตร์ วิทยูหรือโทรทัศน์ด้วยความรวดเร็ว

5. **ชั้นวิเคราะห์วิจารณ์** คือ ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ชนิดของสาร สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างภาษาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เข้าใจความหมายตรงและความหมายนัยของสิ่งที่ได้ยิน และรู้ความแตกต่างของความหมายที่เป็นไปตามระดับเสียง และความหนัก-เบาของเสียง ตลอดจนสามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

จากที่กล่าวข้างต้น ผู้สอนจึงต้องกำหนดแนวทางในการเลือกเนื้อหา กิจกรรมเสริมและเทคนิคในการสอนเพื่อนำมาสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านที่เกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น

กิจกรรมเสริมในการสอนฟัง

เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาฝึกทักษะ ดังนั้นการเลือกกิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับประโยชน์มากที่สุดจึงเป็นประเด็นที่ต้องคำนึงถึงอันดับแรก ผู้สอนต้องศึกษาสิ่งที่ผู้เรียนมีความสนใจเพื่อการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากทำ ซึ่งคาร์โรลล์ (Carroll, 1972) ยกตัวอย่างกิจกรรมที่จะเชื่อมโยงไปสู่การนำเอาภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารไว้ เช่น เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสังคม เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ที่น่าสนใจ เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเดินทาง และเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความสนใจ อย่างไรก็ตาม ฟอกซ์ (Fox, 1974) เพิ่มเติมว่า ข้อเสียของการบันทึกเสียงจากการอ่านข่าวทางวิทยุหรือการบรรยายนั้นผู้เรียนจะไม่สามารถเห็นสีหน้าท่าทางของผู้พูดในขณะที่พูด ดังนั้นจึงเป็นการดีกว่าที่จะใช้อุปกรณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1964) ได้สรุปขั้นตอนในการพัฒนาการฟัง ดังนี้

1. การใช้เพลงหรือบทสนทนาในการฝึกการฟัง
2. การกล่าวโครงสร้าง ตำแหน่งคำ ความหมายและลักษณะการใช้ซ้ำเพื่อให้ผู้เรียนไม่สับสน
3. ให้แบบฝึกหัดการฟัง

สอดคล้องกับฮิปเปิ้ล (Hipple, 1973) ที่เสนอหลัก 7 ประการที่จำเป็นต่อการสอนฟังภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. วิชาภาษาอังกฤษของแต่ละสถานศึกษาควรจัดให้มีการเสนอปัญหาหรือประสบการณ์ที่yakต่อการฟังของนักเรียนที่จบการศึกษาไปแล้ว
2. ไม่ควรแยกการสอนฟังออกจากหาก ควรจะสอนการฟังให้เข้ากับสถานการณ์ในห้องบันทึกเสียง
3. ควรมีการวิเคราะห์ทักษะการฟังในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย
4. ผู้เรียนควรมีโอกาสเตรียมตัวในการฟังมากกว่าที่ต้องมาเร่งให้เกิดความสนใจในการฟังในทันทีทันใด หรือให้นักเรียนแสดงความเข้าใจในสิ่งที่ฟังออกมาก่อน

5. ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการพูดนั้นต้องดำเนินไปพร้อมๆ กัน
6. สิ่งที่คุณสอนนำมาสอนควรเป็นเรื่องที่สามารถนำไปใช้ในสังคมได้ หมายถึงกิจกรรมที่ใช้ในการสอนฟังนั้นไม่ใช่เป็นกิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียนเท่านั้น
7. การประเมินผลการฟังนั้นควรเป็นไปในทิศทางที่จะทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการปรับปรุงทักษะการฟังของผู้เรียนให้รู้ด้นยิ่งขึ้น

สเตอร์เฟเฟน (Stevens 1980) เสนอขั้นตอนที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฟังภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ผู้สอนต้องสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนและมีความต้องการที่จะเรียน
2. ผู้เรียนจะต้องเห็นความสำคัญของสิ่งที่เรียนอยู่
3. ผู้เรียนจะต้องมีความคาดหวังในการเรียนสูง มีความเชื่อว่าการเรียนเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ
4. ภาษาที่เรียนนั้นต้องเป็นสิ่งที่ต้องการในสังคม
5. สภาพสิ่งแวดล้อมต้องเอื้ออำนวย
6. มีจุดประสงค์ที่แท้จริงและเป็นที่ยอมรับของสังคม
7. มีหลักสูตรที่เหมาะสม
8. ผู้สอนมีความตั้งใจในการสอนสูง
9. ผู้สอนมีความสามารถในการวิชาชีفسสูง
10. ผู้สอนต้องรู้ความสนใจและความต้องการของผู้เรียน

จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า การเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้ในการสอนฟังภาษาอังกฤษจะต้องคำนึงถึงตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งการที่ผู้เรียนได้ฟังสิ่งที่ตรงกับความต้องการและเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนจะทำให้การเรียนการสอนฟังบรรลุจุดประสงค์ได้รวดเร็วขึ้น

การทดสอบและการให้คะแนนความสามารถในการฟัง

การทดสอบความสามารถในการฟังมีวิธีการทดสอบและเกณฑ์การประเมินที่หลากหลาย โดยมีผู้เสนอวิธีการทดสอบไว้หลายท่านดังนี้ คือ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวถึงการวัดผลและประเมินความสามารถในการฟังว่าอาจดำเนินการในระหว่างการสอน เพื่อดูความรู้และความสามารถที่จะสื่อสารในเรื่องที่เรียนและในตอนปลายภาคด้วย โดยเสนอตัวอย่างของการวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังไว้ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม โดยให้ครูถามคำถาม หรือให้ฟังจากเทปแล้วตอบคำถาม หรือใช้คำถามแบบถูกผิด หรือมีตัวเลือกให้ตอบ
2. ให้ฟังแล้วลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อเรียงลำดับการสนทนาที่เกิดขึ้น
3. ให้ฟังบทสนทนาที่เกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า แล้วตอบคำถาม

4. ใช้แบบทดสอบแบบโคลซ แบบเขียน หรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากผู้สอนหรือเทป แล้วเติมคำที่ขาดหายไปจากบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องเล่า นอกจากนี้ยังได้เสนอแนวการตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟังมีลักษณะดังนี้

1. ข้อสอบปรนัย ซึ่งได้แก่ผิดถูก แบบเลือกตอบ เติมคำ และถามตอบให้คะแนน 0 เมื่อตอบผิด หรือไม่ตอบ และให้คะแนน 1 เมื่อตอบถูก

2. การทดสอบที่แสดงออกทางกิริยาท่าทาง การให้คะแนน พิจารณาดังนี้

4 เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องเพียงครั้งเดียว

3 เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องตามหลักการฟัง 2 ครั้ง

2 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้องแต่แก้ไขได้เอง โดยไม่ต้องฟัง 2 ครั้ง

1 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขโดยการฟังครั้งที่ 2

0 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้องทั้ง 2 ครั้ง

3. การตรวจให้คะแนนข้อสอบเขียนตามคำบอก ให้คะแนนคำที่เขียนถูก 1 คำ ต่อ 1 คะแนน โดยให้คะแนนเต็มเท่ากับคำที่เขียนทั้งหมด

4. การตรวจให้คะแนนข้อสอบโคลซ มี 2 วิธี

4.1 ให้คะแนนคำตอบที่ตรงตามคำที่ถูกตัดไป (Exact word)

4.2 ให้คะแนนที่ใกล้เคียง คือ คำที่ยอมรับได้ว่าไปด้วยกันได้ (Acceptable answer)

คือเป็นคำที่เหมาะสมไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป การพิจารณาคะแนนขึ้นอยู่กับผู้ตรวจว่าจะมีเกณฑ์อย่างไร โดยปกติจะไม่หักคะแนนที่สะกดผิด ถ้าคำๆ นั้นพอจะอ่านได้

ดวงเดือน แสงชัย (2542) กล่าวว่าบางครั้งความสามารถในการฟัง สามารถวัดควบคู่ไปกับการพูดได้ หรือบางครั้งก็วัดเพียงการฟังเท่านั้น สำหรับการวัดความสามารถในการฟัง วัดได้ในเรื่องต่อไปนี้

1. วัดความถูกต้องในการฟังเสียงตัวอักษร

2. การฟังเสียงคำ การเน้นพยางค์ (Stress)

3. การฟังเสียงประโยค ว่าเป็นประโยคแสดงความหมายอะไร เช่น บอกเล่า คำถาม คำสั่ง แปลกใจ ตกใจ ดีใจ เสียใจ เป็นต้น

4. การฟังการสนทนาโต้ตอบได้เข้าใจ

5. การฟังข้อความหรือเรื่องราวแล้วเข้าใจ สามารถตอบคำถามได้ หรือวาดภาพตามข้อความที่ได้ยิน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) อธิบายว่า เกณฑ์การประเมินการฟังควรเป็นไปตามรูปแบบการฟัง เช่น ถ้าเป็นการฟังแบบตัวต่อตัวในการสนทนา ควรใช้เกณฑ์ที่กำหนดความสามารถในการจับใจความ การตีความ การสังเกตเกี่ยวกับกิริยาอาการ สีหน้าท่าทางของผู้พูด วัตถุประสงค์ของการพูด บริบทของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง สถานภาพของผู้พูด ลีลาภาษาที่ใช้ ถ้าเป็นการฟังที่ไม่ใช่แบบตัวต่อตัว เช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย ฯลฯ ก็ควรเพิ่มเกณฑ์การกำหนดความสามารถในการระบุประเภทของเนื้อความของการพูดว่าเป็นโวหารใด มีหน้าที่

ภาษาและความสัมพันธ์ของเนื้อความด้านภาษาและความสัมพันธ์ของเนื้อความทางด้านประสบการณ์ของผู้พูดและผู้ฟังอย่างไร นอกจากนี้เกณท์การประเมินอาจเป็นไปตามเนื้อหาว่าเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป หรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เช่น การฟังบรรยายทางสาขาวิชาการ หรือ การฟังด้านวิชาชีพ ในที่นี้มุ่งแต่การฟังภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่มีการใช้ทักษะฟังเฉพาะด้านในวงจำกัดเฉพาะแหล่งเท่านั้น

สรุปได้ว่าการทดสอบความสามารถในการฟังสามารถทดสอบได้โดยเป็นการทดสอบในการฟังเสียงคำ ประโยค และความเข้าใจในการฟัง แต่แบบทดสอบที่นำมาใช้นั้นควรมีเกณท์การประเมินที่เหมาะสมตามชั้นความรู้

4. แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด

ความสำคัญของการพูด

ตามธรรมชาติของมนุษย์จำเป็นต้องอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะจึงต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันเสมอ ต้องอาศัยการติดต่อสื่อสารเป็นหลักเพื่อความเข้าใจซึ่งกันและกัน วิธีสื่อสารที่ดีที่สุดคือการพูด เพราะการพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพ ตลอดจนจนถึงการประกอบกิจกรรมต่างๆ ผู้พูดถ่ายทอดความรู้ความคิดให้แก่ผู้ฟัง เมื่อผู้ฟังได้รับประโยชน์จากสารที่ฟังก็จะตอบสนองแก่ผู้พูดดังที่ วรรณิ โสมประยูร (2539) กล่าวว่า คำพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิดที่รวดเร็วแพร่หลายได้ผลอย่างยิ่ง นอกจากจะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้วยังมีความสำคัญต่อตัวผู้พูด และสังคมส่วนรวมอีกด้วย ซึ่งความเห็นนี้สอดคล้องกับ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539) ที่เห็นว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสะดวกและใช้กันมากที่สุด คือสามารถเปล่งเสียงออกมาได้อย่างรวดเร็ว และสามารถแสดงสีหน้าท่าทางประกอบ เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้ง่ายกว่าโดยเฉพาะเมื่อผู้พูดอยู่ต่อหน้าผู้ฟัง นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์มรรค์ (2536) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่าการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดทักษะหนึ่ง ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้เป็นอันมากทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีทักษะการพูดที่ดีนั้นจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดี เป็นที่นิยมยกย่องของบุคคลอื่น จะประกอบกิจการงานใดก็จะประสบผลความสำเร็จ และสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้ที่มาเกี่ยวข้องด้วยเป็นอย่างดี ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกันและกัน จะเห็นได้ว่าการพูดมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการฟังเลยในด้านการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์

องค์ประกอบของการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่ง ซึ่งมีกระบวนการประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ โดยมีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูด ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2539) ได้แสดงถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ดังนี้

1. สื่อ (ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร) ซึ่งแสดงออกด้วยวาจา ท่าทาง ให้ผู้ฟังได้ทราบความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนเอง

2. การสื่อ (สื่อที่พูดหรือสาร) คือ เนื้อหาที่พูดตามความคิดเห็นของสื่อหรือผู้ส่งสาร

3. ผู้รับสื่อ การสื่อความหมายโดยการพูดนั้น สื่อกันโดยที่ผู้รับสื่อเผชิญหน้ากันอยู่จะเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะผู้พูดอาจแสดงอาการท่าทางประกอบให้เข้าใจยิ่งขึ้น และผู้ฟังสามารถซักถามได้

4. เครื่องมือสื่อความหมาย คือ คำพูดหรือภาษาอันเป็นเครื่องโยงความคิด

5. ผลที่เกิดขึ้นตามความมุ่งหมายนั้นๆ ได้แก่ เพื่อให้ความรู้ เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2543) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดที่สำคัญมี 3 ประการดังนี้

1. ผู้พูดเป็นผู้ที่ต้องแสดงความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปสู่ผู้ฟังได้ดีที่สุด ดังนั้นผู้พูดต้องรู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางอย่างเหมาะสม ตลอดจนใช้อุปกรณ์ต่างๆ ประกอบเพื่อให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมาย

2. สารเนื้อหาเรื่องที่พูด เนื้อเรื่องต้องมีความถูกต้องชัดเจน มีประโยชน์ เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ผู้พูดควรเลือกเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้จริง

3. ผู้ฟังเป็นผู้รับสารที่ผู้พูดถ่ายทอดมาให้ ผู้ฟังต้องสามารถฟังถ้อยคำต่างๆ ได้เข้าใจ มีสมาธิและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้พูดซึ่งอาจแตกต่างกับความคิดของตน ผู้ฟังอาจแสดงให้ผู้พูดทราบโดยการพยักหน้า ประทับมือ ยิ้ม หัวเราะ ก้มหน้า ผู้พูดก็จะได้ทราบว่าได้ผลของการพูดตรงกับความต้องการหรือไม่

อลเลอร์ (Oller, 1979) อธิบายว่า องค์ประกอบของการพูด มี 5 ด้าน ได้แก่

ด้านที่ 1 สำเนียง (Accent)

ด้านที่ 2 ไวยากรณ์ (Grammar)

ด้านที่ 3 คำศัพท์ (Vocabulary)

ด้านที่ 4 ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ด้านที่ 5 ความสามารถในการเข้าใจคำพูดของผู้อื่น (Comprehension)

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการพูด ประกอบด้วย สาร ผู้ส่งสาร และผู้รับสารเป็นสำคัญ และองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดคือความสามารถในการส่งสารของผู้พูด เช่น สำเนียง การใช้คำศัพท์ ความคล่องแคล่ว หรือมีการแสดงสีหน้าท่าทางประกอบการพูด ผู้ฟังเข้าใจเจตนาและความต้องการของผู้พูด

การสอนพูด

การสอนพูดควรทำควบคู่ไปกับการสอนฟัง เพราะกิจกรรมบางอย่างไม่สามารถแยกการพูดกับการฟังออกจากกันได้ ดังนั้นครูควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการพูดในโอกาสต่างๆที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ เพื่อให้เกิดความมั่นใจและสามารถปฏิบัติได้ นั้นหมายความว่า การสอนพูดในโรงเรียนนั้นจุดหมายปลายทางก็คือ “การพูดเป็น” มีผู้เสนอแนะแนวทางการสอนพูดและขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้คือ

ดวงเดือน แสงชัย (2543) ได้เสนอแนวคิดในการสอนพูดว่า การสอนพูดให้แก่เด็กนักเรียนในชั้นเรียนเริ่มต้น ควรเริ่มจากการทักทายด้วยบทสนทนาง่ายๆเป็นเรื่องใกล้ตัว แล้วค่อยเป็นบทสนทนายาวๆและเป็นเรื่องห่างตัวออกไป อาจใช้แนวการสอนดังนี้

1. การสอนพูดให้แก่เด็กนักเรียนควรมีท่าทางประกอบด้วยเสมอ เพื่อเด็กจะได้เข้าใจความหมายประโยคที่พูด
2. ควรใช้ภาพหรือตุ๊กตามาเป็นสื่อในการสนทนาเพื่อดึงดูดความสนใจ ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดทุกคน แม้จะทำให้ห้องเรียนมีเสียงดังมากไป
3. การใช้หุ่น (Puppet) มาช่วยในการฝึกสอนพูดก็สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เช่นกัน
4. การฝึกพูดไม่ควรบังคับให้เด็กพูดในขณะที่เด็กยังไม่พร้อมที่จะพูด ครูควรหาวิธีการต่างๆให้เด็กอยากพูดเองโดยการให้ไปสัมภาษณ์
5. หาเกมที่สนใจให้เด็กพูด ครูไม่ควรดูหรือตำหนิให้เด็กเกิดความประหม่า ครูต้องให้เด็กเคลื่อนไหวเสมอ

สมิตรา อังควฒนกุล (2540) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูด ไว้ 3 ขั้นตอน

1. การบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนจะต้องบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน ซึ่งกระทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับกลวิธีของผู้สอน
2. การเสนอเนื้อหา การเสนอจะเสนอในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะเนื้อหาซึ่งความหมายของข้อความที่จะพูดขึ้นกับบริบททั้งหมด เช่น ผู้พูดเป็นใคร ความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา ผู้สนทนาพยายามบอกอะไร สิ่งที่ถูกพูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูด
3. การฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากการเสนอเนื้อหา อาจเริ่มจากการพูดพร้อมๆกัน ทีละคน หรือจับคู่กันฝึกในรูปแบบต่างๆ ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกสิ่งที่จะพูด ครูคอยกระตุ้นเท่านั้น

ไบร์น (Byrne, 1987) ได้แบ่งขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดไว้ 3 ขั้นตอน แตกต่างกันไปคือ

1. ขั้นการให้ความรู้ ครูจะเป็นผู้เลือกเนื้อหาหรือบทเรียนมาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำ ผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและทำความเข้าใจ โดยสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ในขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษา ศัพท์การสื่อความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูด คือ การใช้บทสนทนา

2. ขั้นการฝึกฝน ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยครูต้องพยายามทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดให้มากที่สุด

3. ขั้นการใช้ภาษาตามต้องการ ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจ มาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรี เพื่อให้นักเรียนมีความกล้าในการแสดงออกในด้านภาษา

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) มีความเห็นว่า การสอนฟังและการสอนพูดต้องสอนควบคู่กันไป โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไรโดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling objective)

2. ขั้นการสอน โดยการใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆเข้าช่วย

3. การฝึกฟังและพูด เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมาก ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนการฝึกฟังและพูด โดยใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่างๆมาใช้ในการฝึก

4. การถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ในบทเรียนนั้นมาได้ในสถานการณ์ใหม่

สรุปได้ว่า การสอนฟังและพูดภาษาอังกฤษต้องสอนควบคู่กันไป ดังนั้นขั้นตอนการสอนพูดจึงมีขั้นตอนการสอนเหมือนกับการสอนฟัง โดยแบ่งออกเป็น ขั้นนำเสนอ ขั้นดำเนินการสอน และขั้นนำไปใช้ ซึ่งในขั้นนี้จะต้องมีการเน้นการพูดเป็นหลัก เพื่อให้ผู้พูดเกิดความคล่องแคล่ว โดยมีกิจกรรมหรือกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด

การทดสอบและการให้คะแนนความสามารถในการพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) อธิบายว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงท่าวาจา ความชัดถ้อยชัดคำ น้ำเสียงประกอบกับการใช้ภาษา การประเมินความสามารถในการใช้ทักษะการพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ได้แก่

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงทีสีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3. ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่ (ข้อ 1-4) อาจมีน้ำหนักน้อยกว่าการประเมินข้อ 5-8

5. ใจความสำคัญของการพูด

6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล

7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด

8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วยการใช้ปฏิสัมพันธ์

ไนท์ (Knight, 1992) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูด ประกอบด้วย

1. ไวยากรณ์

- ก ขอบเขต
- ข ความถูกต้อง

2. คำศัพท์

- ก ขอบเขต
- ข ความถูกต้อง

3. การออกเสียง

- ก เสียงคำเดี่ยวๆ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อแตกต่างของหน่วยเสียง)
- ข การลงเสียงหนักเบาและจังหวะการพูด
- ค การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค
- ง การเชื่อมเสียง การละเสียง การผสมเสียง

4. ความคล่อง

- ก ความเร็วของการพูด
- ข การติดขัดลงเลในระหว่างพูด
- ค การติดขัดลงเลก่อนพูด

5. ทักษะในการสนทนา

- ก การสานเรื่องตามหัวข้อที่พูด
- ข การให้ผู้อื่นได้เริ่มพูดหรือการให้ตัวเองมีโอกาสพูด และการพูดนอกประเด็น
- ค ความสอดคล้องสัมพันธ์ของคำพูดของตนและผู้ให้สัมภาษณ์
- ง การดำเนินการสนทนาให้ต่อเนื่อง การขยายความให้ชัดเจน ปรับปรุงแก้ไข การ

ทบทวนตรวจสอบ การหยุด การใช้คำเสริม

6. ทักษะการใช้ภาษาทางสังคม

- ก จำแนกทำเนียบและลีลาภาษา เช่น แบบเป็นทางการออกจากแบบเป็นกันเอง แบบชักจูงใจหรือแบบอ้อมค้อมได้
- ข การกล่าวพาดพิงทางวัฒนธรรม

7. อวัจนภาษา

- ก การสบตาและการใช้ท่วงท่า
- ข ท่าทางและสีหน้า

8. เนื้อหาการพูด

- ก ความสอดคล้องเชื่อมโยงของข้อคิดเห็น
- ข ความเกี่ยวข้องกับประเด็น

สุกัญญา ศิลปประสาท (2544) อธิบายว่า การทดสอบการพูดสามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การเล่าเรื่อง หลังจากทีนักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ในใจแล้ว ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่านให้ครูฟัง

2. การบรรยายภาพ จัดลำดับภาพ ยกคำพูดของคนในภาพ บอกเส้นทางตามแผนที่

3. การสัมภาษณ์ เป็นการทดสอบการฟัง-พูดที่ดีมากแบบหนึ่ง เนื่องจากผู้เรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง ผู้สัมภาษณ์จะต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจในระหว่างการสนทนา เช่น การถามคำถาม ควรเลือกคำถามที่นำไปสู่การตอบที่น่าสนใจ การให้คะแนนควรให้หลังจากผู้เรียนออกจากห้องสอบไปแล้ว การสัมภาษณ์เป็นคู่จะเป็นการลดความเครียดของผู้เรียนลงได้ และผู้สัมภาษณ์จะได้การฟังการสนทนาของผู้เรียนที่ระดับภาษาไม่แตกต่างกันมากนัก

4. การทดสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา เช่น ควรบันทึกคำถามต่างๆ บทสนทนาซึ่งเป็นสถานการณ์จริงลงในแถบบันทึกเสียง ผู้เรียนสามารถถามและตอบตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง

นอกจากนี้ยังมีการทดสอบความสามารถในการพูดด้วยปากเปล่าจากแบบทดสอบวัดทักษะการพูดชนิดปากเปล่าตามแบบทดสอบของออลเลอร์ (Oller, 1979) เป็นแบบทดสอบที่ใช้คำถามเฉพาะเจาะจงและมีความชัดเจนในการให้คะแนน การทดสอบอาจใช้รูปภาพ หรือสถานการณ์จริงก็ได้ ซึ่งผู้ทำการทดสอบจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน และมีคุณภาพโดยใช้แบบฟอร์มช่วย เพื่อให้คะแนนยุติธรรมและน่าเชื่อถือ

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดได้มีผู้เสนอแนะไว้ดังนี้

สุกัญญา ศิลปประสาท (2544) อธิบายว่า การให้คะแนนความสามารถในการพูดนั้นควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 (ดีเยี่ยม) หมายถึงสามารถสนทนาได้คล่องพูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย

ระดับ 4 (ดีมาก) หมายถึงสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ก็ตาม

ระดับ 3 (พอใช้) หมายถึงสามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการ

พูดบ่อยครั้ง

ระดับ 2 (ผ่าน) หมายถึงสนทนาได้แต่ไม่คล่อง

ระดับ 1 (อ่อนมาก) หมายถึงไม่สนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 0 (ใช้ไม่ได้) หมายถึงไม่สามารถสื่อสารได้เลย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ได้พัฒนาระบบการให้คะแนนความสามารถการพูดเป็น 4 ด้าน ด้านละ 4 ระดับ โดยแต่ละระดับมีคะแนนเต็ม 4 คะแนน ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

2. คำศัพท์ (Vocabulary)

3. โครงสร้าง (Structure)

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) อธิบายว่า การพูดภาษาอังกฤษมีองค์ประกอบ 4 ด้าน และยังได้เสนอวิธีการให้คะแนนดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of communication) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร
6. สำเนียง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

ให้ 0 คะแนน เมื่อผู้พูดตอบไม่ตรงกับคำถาม หรือไม่ตอบ หรือตอบหลังจากทวนคำถามครั้งที่สอง

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดตอบได้ตรงกับคำถาม แต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดตอบได้ตรงกับคำถามและถูกหลักไวยากรณ์

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดตอบได้ตรงกับคำถาม ถูกหลักไวยากรณ์และตอบได้อย่างคล่องแคล่ว

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การวัดความสามารถในการพูด สามารถวัดด้วยวิธีการที่หลากหลาย โดยแบ่งลักษณะของการวัด เป็นการวัดในเรื่องของการออกเสียงคำศัพท์ โครงสร้าง ความคล่องแคล่วในการพูด พูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น เกณฑ์ในการให้คะแนนควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน เกณฑ์ที่ผู้วิจัยนำมาประเมินครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ คือให้ 0 คะแนน ถ้าพูดไม่ตรงคำถามหรือไม่ตอบ ให้ 1 คะแนน เมื่อพูดตอบตรงคำถามแต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ ให้ 2 คะแนน เมื่อตอบตรงคำถามและถูกหลักไวยากรณ์ ให้ 3 คะแนน เมื่อตอบตรงคำถาม ถูกหลักไวยากรณ์ และคล่องแคล่ว เหตุผลที่เลือกวิธีนี้เพราะความเหมาะสมในระดับชั้นประถมศึกษาที่จะวัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

5. แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน

การอ่านในชีวิตประจำวันมีจุดประสงค์ในการอ่านแตกต่างกัน บางคนอาจจะอ่านเพื่อความสนใจ หรือพอใจ แต่บางคนอาจจะอ่านเพื่อความรู้ หรือหาข้อมูลบางอย่างทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับ วัย เพศ อาชีพ ซึ่งจุดประสงค์ในการอ่านจะเป็นตัวกำหนดประเภท และวิธีการอ่านซึ่งได้มี

นักการศึกษาหลายท่าน เช่น กิตตา ปรัตถจริยา (2540) สมุทร เชื้อเชาวนิช (2542) และเกรลเลท (Grellet, 1994) ได้แยกจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อการศึกษา (Work – study type reading) เป็นการอ่านที่มีจุดมุ่งหมายต้องการความเข้าใจ และครอบคลุมด้านเนื้อหา เก็บใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยให้ได้มากที่สุด

2. การอ่านเพื่อการพักผ่อน และความบันเทิง (Recreatory reading) เป็นการอ่านตามความพอใจ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เป็นการอ่านที่ไม่ต้องการความเข้าใจลึกซึ้งมากนัก

วิลเลียมส์ (Williams, 1994) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ 3 ประเภท ซึ่งมี 1 ประเภท ที่เหมือนกันกับของสมุทร เชื้อเชาวนิช คือ การอ่านเพื่อความพอใจหรือตามความสนใจ (Pleasure or interest) และวิลเลียมส์ ได้แบ่งย่อยประเภทของการอ่านเพื่อการศึกษาออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านเพื่อทราบข้อมูลทั่วไป (General information about text) และการอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Information from text)

เกรลเลท (Grellet, 1994) และวิลเลียมส์ (Williams, 1994) แบ่งวิธีการอ่านไว้ 4 ประเภท คือ 1) การอ่านผ่านไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) เป็นการอ่านเพื่อทราบข้อมูลโดยทั่วไปผู้อ่านจะต้องฝึกอ่านโดยกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว 2) การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะเจาะจง (Scanning) เป็นการอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาข้อมูลเฉพาะต้องการ 3) การอ่านอย่างกว้าง ๆ (Extensive Reading) เป็นการอ่านบทอ่านตามความสนใจของแต่ละบุคคล 4) การอ่านแบบเข้มข้น (Intensive Reading) เป็นการอ่านข้อความหรือเรื่องสั้น ๆ เพื่อต้องการทราบข้อมูลรายละเอียด

นอกจากนี้ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวถึง กลวิธีการอ่านที่แตกต่างไปจากที่กล่าวมาข้างต้น คือ การอ่านเชิงวิเคราะห์ (Critical Reading) ซึ่งเป็นทักษะการอ่านที่ยากที่สุด และควรใช้ในระดับสูงขึ้น เพราะผู้อ่านต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาสนับสนุนหรือโต้แย้งข้อเขียนนั้น ๆ การอ่านระดับนี้ ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสอภิปรายแสดงความคิดเห็นหลังการอ่าน จะเห็นว่าวิธีการอ่านนั้นมีหลายวิธี และแต่ละวิธีขึ้นอยู่กับจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการอ่านว่าผู้อ่านต้องการความเข้าใจ ข้อมูล รายละเอียดมากน้อยเพียงใด จะใช้วิธีใดในการอ่าน ดังนั้น จุดมุ่งหมายและวิธีการอ่านจึงควบคู่กันไป การเลือกกลวิธีการอ่านจึงแตกต่างกันไปตามเหตุผลของผู้อ่าน

ส่วนสมุทร เชื้อเชาวนิช (2547) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านว่า ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการอ่าน ประเภทของสิ่งที่อ่าน และเวลาที่ต้องใช้ในการอ่าน ผู้สอนจึงควรคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนย่อมมีเหตุผลต่าง ๆ กันในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อหาข้อมูล อ่านเพื่อพัฒนาสติปัญญา หรืออ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิง ดังนั้น ผู้อ่านควรปรับทักษะการอ่าน ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการอ่าน สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) และ วิสารท์ จิตวิตร (2541) ได้ออกแบบการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีเทคนิค ดังนี้ 1) การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Scanning) ผู้อ่านคิดว่าก่อนที่ต้องการข้อมูลในเรื่องใดแล้ว จึงอ่านโดยเร็ว มุ่งสนใจเฉพาะสิ่งที่ต้องการ เช่น รายชื่อของนักฟุตบอลในข่าวกีฬา สิ่งอำนวยความสะดวกที่ทางโรงแรมจัดให้ หรือ

รายชื่อบุคคลในสมุดโทรศัพท์ บทอ่านที่เป็นแบบเรียนผู้อ่านอาจอ่านคำถามก่อนแล้ว จึงใช้วิธีการอ่านแบบนี้เพื่อหาคำตอบก็ได้ 2) การอ่านเพื่อทราบเรื่องราวคร่าว ๆ (Skimming) ผู้อ่านกวาดสายตาอ่านอย่างรวดเร็ว การอ่านแบบนี้ จะไม่อ่านทุกคำ แต่จะอ่านข้ามเป็นตอน ๆ จนทั่วบทอ่าน ผู้อ่านอาจอ่านประโยคแรกของแต่ละย่อหน้า แล้วข้ามไปอ่านตอนกลาง และประโยคสุดท้ายของแต่ละย่อหน้า โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะจับสาระ หรือใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไป หรือเพื่อรู้ว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร การอ่านลักษณะนี้ อาจเรียกว่า การอ่านจับใจความสำคัญ (Reading for Main Idea) 3) การอ่านแบบเข้ม (Intensive Reading) หรือการอ่านเพื่อหารายละเอียด (Reading for Details) เป็นการอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่องราวที่ต้องการทราบ อย่างถูกต้องแน่นอนผู้อ่านอ่านอย่างตั้งใจค่อนข้างช้า ในขณะที่เดียวกันก็อาจเขียนสรุปประเด็น หรือจดบันทึกข้อมูลย่อยไปพร้อม ๆ กัน การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านครั้งที่ 2 หลังจากการอ่านแบบคร่าว ๆ (Skimming) มารอบหนึ่งแล้ว เพราะ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้เร็วขึ้น ไม่เสียเวลามากเกินไป 4) การอ่านโดยทำนายข้อความต่าง ๆ ล่วงหน้า (Predicting) โดยผู้อ่านใช้ความรู้ที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ทำนายข้อความที่จะอ่านจากหัวเรื่อง หัวข้อย่อย เช่น การอ่านเรื่องการสูญพันธุ์ของไดโนเสาร์ แล้วให้ผู้อ่านทำนายว่า ต้องมีเนื้อหาเกี่ยวกับสาเหตุการสูญพันธุ์ของไดโนเสาร์ที่น่าจะเป็นไปได้ เป็นต้น และ 5) การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Guessing the Meaning from the Context) ผู้อ่านอาจเดาความหมายคำศัพท์ได้ โดยอาศัยความหมายจากรากศัพท์ ความสอดคล้องกัน ของเรื่องราว คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน ข้อความที่ขัดแย้งกันและจากประสบการณ์ของผู้อ่าน

จะเห็นได้ว่า การสอนอ่านมีแนวคิดและเทคนิคใหม่ ๆ ที่มีประโยชน์ต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษ เป็นอย่างยิ่ง เพราะลักษณะของการจัดกิจกรรมจะมุ่งเน้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทอ่านยิ่งขึ้น ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน นอกจากนี้ บทอ่านที่นำมาใช้สอนนั้นเป็นบทอ่านที่พบในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และมีแรงจูงใจในการอ่าน ผู้เรียนเห็นประโยชน์และคุณค่าของการอ่าน เพราะผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

กิจกรรมการสอนอ่าน

วิสาข์ จิตวิตร (2541) ได้ให้แนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้ 1) ก่อนการอ่านข้อความหรือบทอ่านใด ๆ ผู้อ่านควรทำนายข้อความ หรือบทอ่านที่จะอ่านล่วงหน้า จากหัวข้อเรื่อง หัวข้อย่อย รูปภาพ ตารางหรือแผนภูมิ โดยใช้ความรู้ของตนที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ 2) ผู้อ่านควรมีจุดประสงค์ในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อหาข้อมูลบางอย่างโดยใช้เทคนิคการอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Scanning) กวาดสายตาอ่านข้อความอย่างรวดเร็วเพื่อหาข้อความที่ต้องการ ทั้งนี้ ผู้เขียนอาจตั้งคำถามหรือปัญหาให้ผู้อ่านหาคำตอบก่อนที่จะอ่านข้อความเพื่อให้ผู้อ่านมีวัตถุประสงค์ในการอ่าน 3) การเดาความหมายของคำศัพท์จากข้อความในบริบท (Context) โดยผู้อ่านอาจจะอนุมาน (Infer) ความหมายของคำศัพท์ได้จากคำที่มีความหมายคล้ายกัน คำที่มีความหมายตรงกันข้าม โครงสร้างของคำ และจากประสบการณ์ของ

ผู้อ่าน 4) ผู้อ่านควรทราบความสัมพันธ์ของประโยคต่าง ๆ และโครงสร้างของย่อหน้าที่อ่านโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ ไวยากรณ์ และคำที่ใช้เชื่อมประโยค เช่น สามารถเขียนโครงสร้างของย่อหน้า ซึ่งประกอบด้วยใจความสำคัญ (Main idea) และรายละเอียด (Supporting details) ได้ สามารถบอกหน้าที่ของภาษาว่า ข้อความนั้น ๆ มีจุดมุ่งหมายที่จะให้คำจำกัดความบรรยาย ให้ตัวอย่าง หรือให้เหตุผล เป็นต้น 5) การสร้างแบบฝึกหัดการอ่านตามแนวการสอน เพื่อการสื่อสารที่แปลกใหม่และช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น คือ ถ่ายทอดข้อมูลที่อ่านในรูปแบบต่าง ๆ (Transfer of information) ดังนี้ คือการถ่ายโอนข้อมูลจากข้อความที่อ่านมาเป็นแผนผัง ตาราง รูปภาพ แผนที่และแผนภูมิ เป็นต้น การถ่ายโอนข้อมูลจากแผนผัง ตาราง แผนภูมิ และรูปภาพ มาเป็นข้อความภาษาอังกฤษ การย่อข้อความที่อ่านในรูปของตารางหรือย่อหน้าสั้น ๆ และการอ่านเพื่อแก้ปัญหาโดยใช้หลัก Jigsaw Reading คือ ผู้อ่านพยายามอ่าน เพื่อหาข้อมูลมาปะติดปะต่อกัน เพื่อแก้ปัญหาบางอย่าง

ลลนา ปฐมชัยวัฒน์ (2550) กล่าวเพิ่มเติมว่า ในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านควรคำนึงถึงขั้นตอน ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre -reading activities) ผู้สอนอาจจัดกิจกรรมก่อนการอ่านเพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้อ่าน โดยการตั้งคำถามจากหัวเรื่อง ชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบเรื่องหรือประโยคที่หนึ่งและสองของบทอ่านแล้ว ให้ผู้เรียนคาดเดา (predict) เหตุการณ์ ตัวละคร ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในบทอ่าน ผู้สอนอาจสอนคำศัพท์ซึ่งผู้สอนคิดว่ายากสำหรับผู้เรียนและผู้เรียนไม่สามารถเดาความหมายได้จากเนื้อความข้างเคียง หรือถามคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะ อ่าน หรือให้ผู้เรียนลองตั้งคำถามโดยพิจารณาจากรูป หัวเรื่อง และประโยคแรกของบทอ่านเป็นต้น นอกจากนี้ก่อนอ่านบทอ่าน ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนทราบโดยชัดเจนว่าอ่านบทอ่านนี้ทำไม และอ่านแล้ว จะต้องทำกิจกรรมอะไร

2. กิจกรรมขณะการอ่าน (During – reading activities) ขณะที่ผู้เรียนกำลังอ่านบทอ่านนั้น ผู้สอนควรคำนึงเสมอว่า ผู้เรียนจะผ่านกระบวนการอ่านที่หลากหลาย ผู้เรียนอ่านแล้วจะต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ในการอ่านอยู่เสมอเพื่ออ่านไป อย่างมีจุดมุ่งหมาย ขณะอ่านผู้เรียนจะต้องติดตาม หาและตีความหมายของคำและเนื้อความที่อ่าน และประเมินเนื้อหาที่อ่านกับสิ่งที่ได้เดาหรือคาดหมายไว้ ซึ่งอาจจะตรงกันหรือต่างกันได้ ผู้เรียนอาจจะอ่านแล้วและอ่านอีกเพื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้อง และอ่านด้วยความเร็วหลากหลายบางตอนและอาจจะอ่านเร็วบางตอนอ่านช้า จับใจความสำคัญและประมวลความหมายหรือสรุปจากสิ่งที่อ่านเป็นต้น เหล่านี้ล้วนเป็นกระบวนการอ่านที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกอ่านทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรกระตุ้นและแนะนำผู้เรียนให้คำนึงถึงขั้นตอนเหล่านี้ในการอ่าน หรือจัดให้เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งของการอ่านโดยพิจารณาตามความเหมาะสมของลักษณะของบทอ่านแต่ละบท

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post – reading activities) ผู้สอนควรจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบชัดเจนถึงกิจกรรมของบทอ่านที่มอบหมายให้ทำ ว่า ผู้เรียนต้องทำอะไรหลังการอ่าน ทั้งนี้อาจกำหนดให้หลากหลายได้เช่น อ่านครั้งหนึ่งแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน และอ่าน

ครั้งที่สองเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นต้น กิจกรรมหลังการอ่านนั้นจัดได้หลายรูปแบบ เช่น อ่านแล้วเลือกข้อความที่ตรงกับข้อความในบทอ่าน อ่านแล้ววาดรูป วาดแผนที่หรือกรอกข้อความเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน หรือขีดเส้นใต้คำที่สัมพันธ์กัน รวมถึงการเขียนบทสรุป ตั้งชื่อเรื่อง ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง แต่งเรื่องย่อ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน ตัวละครหรือวิธีการเขียนว่าชอบหรือไม่ เพราะอะไร หรือสรุปเรื่องนั้น ๆ เป็นต้น

จากแนวการสอนอ่าน ซึ่งตามแนวการสอนแบบนี้ได้เสนอแนะให้มีการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนมาพัฒนาการอ่านของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) และวิสาห์ จิตวัตร (2541) ที่ว่าการใช้สื่อการสอนและกิจกรรมการสอนที่น่าสนใจเป็นการช่วยแก้ปัญหา ซึ่งผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ในห้องเรียนได้ และเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารจึงควรใช้บทอ่านที่พบในชีวิตประจำวันนำมาสอนในแนวการจัดการสอนอ่าน

การประเมินผลการอ่าน

วาเลตต์ และไดสิค (Valatte; & Disick.1972) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2539) กล่าวถึง การประเมินผลการอ่านประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขั้นกลไก คือ การออกเสียง
2. ขั้นความจำ คือ อ่านข้อความและเข้าใจความหมายจากที่ได้เรียน และท่องจำไว้
3. ขั้นถ่ายโอน คือ การนำความรู้ ความจำมาใช้ในการอ่านข้อความใหม่ ๆ ได้เข้าใจ
4. ขั้นสื่อสาร คือ การอ่านโดยเสรี เพื่อจับใจความสำคัญและรายละเอียดต่าง ๆ
5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ คือ ผู้เรียนต้องสามารถตีความ เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนมีได้

กล่าวถึงตรง ๆ ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินสารที่อ่านได้

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) กล่าวว่า การประเมินทักษะการอ่านสามารถใช้เกณฑ์กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์กำหนดความสามารถแบบรวมในการรับสาร หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์เข้าด้วยกันโดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ สามารถเข้าใจศัพท์และสำนวนที่ใช้
2. ความรู้ด้านไวยากรณ์ สามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับสรพนามคำเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต เป็นต้น เกณฑ์กำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวม จะเป็นดังนี้

1. ความสามารถเรียงเรียงความ ได้แก่ การอ่านแล้วเข้าใจความ สามารถแสดงความเข้าใจโดยการตอบคำถามด้วยถ้อยคำที่เรียงเรียงใหม่โดยได้ใจความเดิมหรือเลือกตอบและเรียงลำดับข้อความเป็น 1, 2, 3 ...ได้

2. ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด สามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่แย้งกัน เพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้ามตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดด้วยกัน

3. ความสามารถอ่านจับใจความสำคัญ คือ สามารถระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

4. ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความ และสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา คือ สามารถใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมินและสรุปได้ว่า สารที่อ่านนั้นว่าเป็นสารประเภทใด ลีลาภาษาที่ใช้เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ เจตนา ทศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นต่อความมั่นใจ คงน่าเชื่อถือของสมมุติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ ความเป็นไปได้ของข้อสรุป ตลอดจนสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่ามีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้อย่างกระชับหรือไม่

อรุณี วิริยจิตรา. (2532) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบที่ถือว่าเป็นหลักของการวัดผลและการประเมินผลดังนี้

1. วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดแต่ละครั้งต้องมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้อย่างแท้จริง เช่น ถ้าต้องการรู้ว่าผู้เรียนนำความรู้วิชาวิทยาศาสตร์ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ แต่ออกข้อสอบวัดความจำลักษณะนี้เรียกว่า วัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

2. ใช้เครื่องมือที่ดี ในการวัดแต่ละครั้งย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้เป็นอย่างมาก ถ้าเครื่องมือมีคุณภาพดี ผลการวัดย่อมดีเชื่อถือได้ ถ้าเครื่องมือไม่ดี ไม่แน่นอน ผลการวัดก็ย่อมผิดพลาดเคลื่อนเหมือนกับตาชั่งที่ไม่ดี ย่อมบอกน้ำหนักได้ไม่ตรง เป็นต้น ในการวัดผลการศึกษาซึ่งต้องการนำผลการวัดไปใช้แปลความสามารถของบุคคลหรือไปใช้ในการประเมินผลหรือใช้เพื่อการวิจัยจะต้องเริ่มต้นด้วยการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เช่น ต้องใช้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง เชื่อมั่นได้ มีความเป็นปรนัย มีอำนาจจำแนกสูง และเหมาะสมกับระดับของบุคคลที่จะวัด

3. มีความยุติธรรม ในการวัดผลการศึกษา การที่จะนำผลการวัดมาเปรียบเทียบกับในกลุ่มหรือจะนำไปเทียบกับมาตรฐานอย่างอื่น เพื่อจะตัดสินระดับสูงต่ำของความสามารถในการเรียนของผู้เรียนและจะต้องเป็นผลการวัดที่ได้จากการวัดที่ยุติธรรมกับทุกคน

4. แปลผลได้ถูกต้องผลการวัดที่ได้ในแต่ละครั้งเพื่อนำผลที่ได้ดังกล่าวไปใช้อธิบายหรือเปรียบเทียบกับ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะกระทำได้อีกต้องเพียงใดย่อมขึ้นกับหลักเกณฑ์ที่ใช้และความสมเหตุสมผลว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วมักจะมีการแปลผลการสอบอยู่ 2 ลักษณะคือ แปลโดยเปรียบเทียบผลการวัดภายในกลุ่มของผู้เรียนกับเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่มีอยู่ การแปลผลในลักษณะใดก็ตาม จำเป็นต้องคำนึงถึงเสมอว่าจะแนนหรือผล

การวัดที่ได้นั้นใช้แทนคุณลักษณะใดของผู้เรียน ผลการวัดนั้นมีความละเอียดเพียงใด เป็นผลการวัดที่มีอยู่ในระดับใด มีหน่วยเท่ากันหรือไม่ ความคลาดเคลื่อนของผลการวัดมีมากน้อยเพียงใด

5. ใช้ผลการวัดได้คุ้มค่า การวัดผลที่ดีมีได้มีความมุ่งหมายแต่เพียงการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนว่ามีคุณภาพเป็นเช่นไร ได้หรือตกเท่านั้น ควรจะมุ่งที่จะค้นหาความเด่นหรือด้อยของผู้เรียน เพื่อจะได้พัฒนาหรือปรับปรุงความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้ดีขึ้น ดังนั้นในการวัดผลแต่ละครั้งควรจะได้นำผลที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ คุ้มค่าของการลงทุนและสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่แท้จริงของการวัดผลหลักการประเมินผล หลังจากได้ข้อมูลจากการวัดแล้ว ผู้วัดจะนำมาแปลผล

กิตตา ปรัตถจริยา (2540) ได้สรุปรายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรีในด้านการประเมินควรมีหลากหลายวิธีดังนี้

1. การประเมินโดยกลุ่ม กลุ่มสามารถที่จะประเมินความร่วมมือในกลุ่ม ความรับผิดชอบในงานที่มอบหมาย การช่วยทำงานให้งานเสร็จสมบูรณ์ สามารถมองเห็นชัดเจนและประเมินได้ว่าผู้ใดควรได้รับคะแนนของการมีส่วนในกลุ่มมากน้อยเพียงใด ผู้สอนอาจทำแบบประเมินให้ผู้เรียนประเมินตามหัวข้อต่าง ๆ และให้ผู้เรียนประเมินกันเอง

2. การประเมินโดยผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนอาจจะมีการฝึกให้รู้จักการประเมินตนเองว่าได้ใช้ความพยายามในการมีส่วนร่วมในกลุ่มมากน้อยเพียงใด

3. ประเมินโดยผู้สอน ผู้สอนอาจจะประเมินทั้งกระบวนการเรียนของผู้เรียน โดยดูจากการอภิปรายซักถาม ให้ข้อความรู้ ซึ่งอาจจะประเมินเป็นรายบุคคลได้ เกี่ยวกับในเรื่องนี้ บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อคุณภาพการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ด้านการวัดและประเมินผลนิสิตมีความคิดเห็นว่ามีคุณภาพในระดับปานกลางทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา รวมไปถึงการแจ้งผลการศึกษาของนิสิตที่มีความล่าช้ากว่ากำหนด ซึ่งไม่เป็นไปตามกำหนดการ และลลนา ปฐมชัยวัฒน์ (2550) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ต่อหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอแนะว่า ควรมีการวัดผลที่ชัดเจนไม่ลำเอียงให้ความสำคัญต่อการวัดผลภาคปฏิบัติและด้านปฏิบัติอย่างยุติธรรม ส่วนวิสาข์ จิตวิวัฒน์ (2541) ทำการวิจัยเรื่องการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยศิลปากรควรปรับปรุงและสำรวจความต้องการของอาจารย์ในการจัดอบรมเรื่องการวัดและประเมินผล ควรประกาศผลการสอบก่อนการลงทะเบียนให้ตรงเวลาที่กำหนดดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการวัดและประเมินผลการศึกษาเป็นองค์ประกอบการเรียนการสอนที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่สถาบันการศึกษาจะต้องส่งเสริมครูอาจารย์ รู้จักหลักการ และวิธีการวัดและประเมินผล มีความรู้ความเข้าใจด้านการวัดผลเป็นอย่างดี โดยสถาบันการศึกษาอาจจัดให้มีเอกสารหนังสือคู่มือเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล จัดประชุมชี้แจงจัดวัสดุอุปกรณ์บริการแก่ครูอาจารย์มอบหมาย

อาจารย์ทำข้อสอบมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อสอบเพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งๆ ขึ้นไป

6. แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน

ความสำคัญของการเขียน

ภาษาเขียนเป็นภาษาเพื่อการสื่อสารและเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดข่าวสารความรู้ ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งการสื่อสารด้วยภาษาเขียนนั้นช่วยให้ผู้รับและผู้ส่งสารสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างละเอียดและเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องด้วยกันทั้งสองฝ่าย ดันแคน (Duncan 1985) ได้กล่าวเสริมว่าการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะการสื่อสารที่สามารถผลิตข้อมูลหรือข้อความได้สะดวกมากกว่าทักษะพูด เพราะผู้เขียนสามารถใช้เวลาในการเรียบเรียงข้อมูลได้นานกว่าทักษะอื่นๆ ดีแอนเจโล (D'Angelo 1980) กล่าวเพิ่มเติมว่าการเขียนไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดถือเป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการฝึกให้รู้จักคิดวิเคราะห์ หาวิธีแก้ปัญหาและถ่ายทอดข้อมูลออกมาเป็นตัวอักษร นอกจากนี้ ไรเมส (Raimes 1987) สรุปบทบาทของการสอนเขียนไว้หกข้อคือ การเขียนเพื่อเสริมแรง (Writing for reinforcement) การเขียนเพื่อการฝึกฝน (Writing for training) การเขียนเพื่อการเลียนแบบ (Writing for imitation) การเขียนเพื่อการสื่อสาร (Writing for communication) การเขียนเพื่อความคล่องแคล่ว (Writing for fluency) และการเขียนเพื่อการเรียนรู้ (Writing for learning)

จาคอบ (Jacob 1981) สรุปเพิ่มเติมถึงความสำคัญและความจำเป็นของการสอนการเขียนในชั้นเรียน ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนจดจำในสิ่งที่ได้ยินและได้อ่านจากชั้นเรียน
2. มีการเรียนด้วยกิจกรรมเชิงทักษะสัมพันธ์
3. มีความสนุกสนานมากขึ้น
4. ช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาเป้าหมายมากขึ้น
5. เป็นเครื่องมือทดสอบภาษาที่มีประโยชน์และเป็นไปได้
6. เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร

จึงสรุปได้ว่า ความสำคัญของการสอนการเขียนเป็นกิจกรรมหลักกิจกรรมหนึ่งเพื่อกระตุ้นกระบวนการทางความคิด ช่วยให้ผู้เรียนจดจำบทเรียนและเป็นการฝึกทักษะทางการใช้ภาษา

เทคนิควิธีและขั้นตอนในการสอนเขียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนเขียนในลักษณะต่างๆ กัน ดังนี้

พอลสตัน (Paulston 1972) ใช้ตัวอย่างงานเขียนเป็นแบบอย่างในการสอนโดยให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาจนเกิดความชำนาญในการเขียนประโยคต่างๆ ซึ่งการอ่านและการศึกษาด้วย่างงานเขียนยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักค้นหาข้อมูล รู้ความสำคัญในการกำหนดแนวคิดหลัก วิธีเขียนข้อมูล และวิธีการนำเสนอข้อมูล ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถตัดสินใจวางแผนการเขียนและกำหนดจุดประสงค์เองได้

ไรม์ส์ (Raimes 1983) เพิ่มเติมวิธีการสอนเขียน ดังนี้

1. วิธีการสอนเขียนแบบอิสระ
2. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นรูปแบบอนุเจต
3. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์
4. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นสื่อสาร
5. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

อย่างไรก็ตาม บริดจ์ (Bridge 1986) แย้งว่าควรสอนเขียนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน เช่น การเน้นกระบวนการการเขียนมากกว่าผลงานเขียน การใช้กิจกรรมสร้างความร่วมมือระหว่างเพื่อนในชั้น การเน้นการแสดงออก และความเชื่อว่าข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้เสมอ สอดคล้องกับแลงเจอร์ (Langer 1988) ที่กล่าวว่าควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเขียนโดยอิสระตามหัวข้อที่สนใจ เพื่อนร่วมห้องเป็นผู้ประเมินงานเขียนในเชิงสร้างสรรค์ ให้โอกาสและเวลาที่เหมาะสมต่อการทบทวน แก้ไข ปรับปรุงการเขียน มีกิจกรรมที่นำไปสู่การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนให้มากที่สุด

นักการศึกษาหลายคนได้สรุปขั้นตอนในการสอนเขียน ดังนี้ ขั้นนำ ขั้นปฏิบัติ และขั้นสรุป (สุปราณี ยะมงคล 2534) ขั้นเตรียม ขั้นปฏิบัติและขั้นหลังปฏิบัติ (รัตนา พฤษขันธ์ 2532) ขั้นเตรียมการเขียน ขั้นร่างโครงร่างและพิจารณาแก้ไข และการเขียนร่างสุดท้าย (Nuebert and McNelis 1985)

โดยสรุป การสอนเขียนจะมี 3 ขั้นตอนใหญ่ ๆ คือ ขั้นก่อนการเขียน ขั้นระหว่างเขียน และขั้นหลังการเขียน โดยผู้สอนควรเป็นเพียงผู้คอยช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนแก่ผู้เรียน มีการให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วย่างงานเขียนและทำแบบฝึกหัดที่สร้างเสริมทักษะในการเขียนโดยมีผู้สอนคอยช่วยประเมิน

กิจกรรมเสริมสร้างความสามารถทางการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนเพราะต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ศัพท์ สำนวน โครงสร้าง กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอนและลีลาในการเขียน ริเวอร์ส (Rivers 1978) กล่าวถึงการพัฒนาการเขียนผ่านกิจกรรม 5 ขั้น คือ

1. การลอกเลียนแบบ
2. การเขียนใหม่ตามแนวเดิม
3. การรวมประโยคตามโครงสร้างใหม่

4. การเขียนแบบที่มีการชี้แนะ

5. การเขียนเรียงความ

ซึ่งแพตตีและคณะ (Patty et al 1985) เพิ่มเติมว่าควรเพิ่มทักษะในการรวบรวมความคิด การพัฒนาการแสดงออกซึ่งความคิดในการเขียน การฝึกเขียนสิ่งที่ผิดพลาดและมีกิจกรรมการรวมประโยค เช่นรวม 2 ประโยคเป็น 1 ประโยค หรือมากกว่า 2 ประโยคเป็น 1 ประโยค

โคและกูเทียเรย์ (Coe and Gutierrez 1981) เสนอว่าควรเน้นกิจกรรมการสอนเขียนที่มุ่งเน้นการพัฒนา การสร้าง การเลือกสรร การเรียบเรียงและการตรวจทานขัดเกลาความคิดเพื่อถ่ายทอดเป็นภาษาที่สละสลวยโดยเน้นการพัฒนาและสร้างสรรค์ความคิดของนักเรียนเป็นหลัก เช่น เน้นกิจกรรมที่นำไปสู่ผลงานมากกว่าเน้นคุณภาพของผลงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้มากที่สุดและใช้กิจกรรมที่กำหนดจุดมุ่งหมายและปัญหาที่ชัดเจน โดยให้ผู้เรียนได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

เฮวินส์ (Hewins 1986) ซึ่งเป็นครูสอนวิชาภาษาฝรั่งเศสได้เสนอขั้นตอนการสอนเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการเขียน

- 1.1 มีการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เช่น วีดีโอ รูปภาพ ภาพชุด
- 1.2 จากบทอ่าน เช่น เรื่องเล่า บทสนทนา แผ่นโฆษณา
- 1.3 การกำหนดสถานการณ์ต่างๆ

2. เขียนร่างครั้งที่ 1

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับ

- 3.1 ผู้สอนวิจารณ์งานเขียนของผู้เรียน
- 3.2 ผู้เรียนวิจารณ์งานเขียนของเพื่อนในชั้น
- 3.3 ผู้เรียนวิจารณ์งานเขียนของตนเอง

4. การเขียนร่างครั้งที่ 2

5. การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข

6. การเขียนครั้งสุดท้าย

อย่างไรก็ตาม เมอร์เรย์ (Murray 1987) เพิ่มเติมกิจกรรมในการสอนการเขียนผ่านการสำรวจ การสร้างขอบเขต การทำฉบับร่าง การตรวจสอบและการทบทวน โดยเน้นการฝึกเขียนที่สามารถใช้จริงได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้สอนจะต้องมีความเชื่อพื้นฐานว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนหรือสื่อความคิดให้กับทุกคนได้ ดังนั้น

พิมพันธุ์ เวสสะโกศล. (2533) กล่าวเพิ่มเติมว่า ในการสอนการเขียนควรคำนึงถึงประเด็นต่อไปนี้

1. ทักษะการเขียนก็เช่นเดียวกับการอ่าน คือเป็นทักษะที่ต่อจากกระบวนการเรียนรู้ ในการฟังและการพูด ฉะนั้น ก่อนที่ผู้สอนจะให้ผู้เรียนเขียนอะไร จะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนสามารถพูด

ออกเสียงคำหรือประโยค ข้อความนั้น ๆ ได้ อ่านคำ ข้อความหรือประโยคนั้นออก และเข้าใจ ความหมายของคำ ข้อความหรือประโยคนั้นก่อนที่จะเขียน

2. การเขียนเป็นทักษะที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเรียนรู้ และจำในสิ่งที่เรียนได้ไม่ว่าจะเป็น การเรียนรู้การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ไวยากรณ์ และคำศัพท์สำนวน ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนจะเรียนรู้และจำสิ่งที่เขา เรียนได้ดียิ่งขึ้น ผู้สอนจึงควรจัดให้มีกิจกรรมการเขียนเป็นระยะ ๆ สม่ำเสมอ เพื่อช่วยให้ผู้เรียน ฝึกฝนสิ่งที่เรียนมาและยังสามารถเก็บงานเขียนสะสมไว้เพื่อกลับมาทบทวนดูได้ภายหลัง

3. ดังได้กล่าวแล้วในการสอนการอ่านว่า ทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน และสนับสนุนซึ่งกันและกัน ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียนให้ต่อเนื่องและ เกี่ยวเนื่องกัน เช่น ให้เขียนเครื่องปรุงต่างๆ หลังการอ่านวิธีการปรุงอาหาร ให้เขียนข้อความ เกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง เป็นต้น

4. ถ้าผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์และขอบข่ายการเขียน ผู้เรียนจะเขียนได้ต้องประเด็น ฉะนั้นก่อนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเขียนใด ๆ ผู้สอนควรชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่าง ชัดเจน และกำหนดขอบข่ายการเขียนนั้น ๆ เช่น ต้องการให้เขียนคำ ข้อความ หรือประโยค จำนวน ความยาว เท่าไร เขียนเรื่องอะไรและอย่างไร เช่น เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ใน บทที่เรียนมา ซึ่งกิจกรรมการเขียนอาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. Mechanical copying คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยคโดยไม่ต้องสร้างภาษาของ ตนเอง มักเป็นกิจกรรมที่ใช้กับผู้เรียนในระดับต้น ๆ เช่น การคัดลายมือ เขียนตามรอยปะ การ โยงภาพและข้อความที่เข้าคู่กันแล้วลอกข้อความ จัดลำดับตัวอักษรแล้วเขียนคำให้ถูกต้อง หรือ จัดลำดับประโยคและเขียนข้อความที่ถูกต้อง ข้อเสียของการเขียนในลักษณะนี้ คือในบาง กิจกรรมผู้เรียนอาจลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่เข้าใจความหมายและกิจกรรมการ เขียนแบบนี้ไม่ได้เอื้อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ร่วมในการสร้างภาษาของตนเอง ลักษณะกิจกรรมแบบนี้ อาจไม่ทำลายความสามารถของผู้เรียนผู้สอนจึงควรพิจารณา ไม่ควรจัดกิจกรรมการเขียนใน แบบนี้มากเกินไป

2. Controlled writing คือ การเขียนที่ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งและมีคำตอบ กำหนดตายตัว เช่น ให้สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้ เช่น Sara – school – bus และผู้เรียน ต้องเขียนออกมาเป็นประโยค คือ Sara goes to school by bus เป็นต้น การเติมคำลงในช่องว่าง การตอบคำถามหรือการเขียนคำถามจากคำตอบเหล่านี้ล้วนเป็นกิจกรรมการเขียนที่มี คำตอบ กำหนดตายตัว แต่ผู้เรียนก็ต้องคิดและสร้างภาษาของตนเองด้วย

3. Guided writing คือกิจกรรมการเขียนที่ผู้เรียนต้องสร้างภาษาของตนเอง ตามคำสั่งแต่มี คำตอบที่หลากหลายไม่ตายตัว เช่น การเติมข้อความให้สมบูรณ์ การเขียนบรรยายภาพ การ เขียนข้อความโดยกำหนดเนื้อหาในเรื่องที่อ่านเป็นหลัก การเขียนเรื่องย่อของบทอ่าน เป็นต้น กิจกรรมการเขียนลักษณะนี้ผู้เขียนจะต้องใช้ความคิดและสร้างภาษาของตนเอง

4. Free writing คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เขียนเป็นกำหนดเนื้อหารายละเอียดเอง เช่น การเขียนความเรียงที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ หรือเขียนบทสนทนา กิจกรรมการเขียนแบบนี้ ผู้สอนจะต้องเตรียมผู้เรียนเป็นอย่างดีก่อนที่จะให้ ผู้เรียนเขียน โดยมีหลักในการเตรียมตัวดังนี้

4.1 กำหนดเนื้อหาก่อนการเขียนโดยการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียน ควรให้ผู้เรียน แสดงความคิดเห็นมากที่สุดและอาจให้ผู้เรียนแต่ละคนสร้าง Web หรือเครือข่ายเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่เขียน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนกำหนดโครงร่างของเรื่องที่จะเขียนโดยขยายความเนื้อหาจากคำที่อยู่ใน Web แล้วจึงลงมือเขียน

4.2 ข้อควรระวังเกี่ยวกับกิจกรรมการเขียนลักษณะนี้คือ ผู้สอนไม่ควรกำหนดหัวข้อซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนมี ประสบการณ์ ผู้สอนไม่ควรสั่งงานเขียนลักษณะนี้ให้เป็น การบ้านโดยมิได้ช่วยผู้เรียน เตรียมตัวในการเขียน และไม่ควรกำหนดให้ผู้เรียนเขียนหัวข้อหรือ เรื่องที่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน

สรุปแล้วในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนนั้น ผู้สอนควรวิเคราะห์ กิจกรรมนั้นๆ ก่อนว่าเป็นกิจกรรมเขียนประเภทใด ควรพิจารณาจัดกิจกรรมการเขียนให้ หลากหลาย มีการเตรียมการสอนและคำนึงถึงข้อดีข้อเสียของกิจกรรมแต่ละประเภท

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน

ดวงเดือน แสงชัย (2531) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนทำได้ 2 แบบ คือ การวัดโดยสร้างข้อสอบขึ้นเป็นเครื่องมือและการประเมินผลจากพฤติกรรมต่างๆ ไปของผู้เรียนทั้ง ขณะที่อยู่ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน รวมถึงความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ ความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับมอบหมาย

รีเบคคาและดิสซิค (Rebecca and Disick 1972) กล่าวว่า การสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนถูกแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทักษะกลไก คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียนด้วยการลอกแบบ เช่น การคัดลอกข้อความ การเขียนสะกดคำจากความจำ และการเขียนประโยค เทียบแทน

ขั้นที่ 2 ขั้นความรู้ คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการระลึกได้ เช่น การเขียนตามคำบอก เขียนตามหลักไวยากรณ์ การเขียนเครื่องหมายวรรคตอนไปพร้อมกับการเขียนตามคำบอก

ขั้นที่ 3 ขั้นการถ่ายโอน คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถนำความรู้ไปใช้ใน โครงสร้างหรือสถานการณ์ใหม่ได้

ขั้นที่ 4 ขั้นการสื่อสาร คือขั้นที่มุ่งให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการแสดงความรู้สึกนึก คิดของตนเองออกมาให้อ่านเข้าใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ คือขั้นที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถสังเคราะห์ และแสดง ความรู้สึกนึกคิด การแสดงความรู้สึกและการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสม

ซึ่งฟินอคเชียโร (Finocchiaro 1973) แบ่งการสอบการเขียนออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบชนิดให้ตอบสั้น เช่นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ เติมคำ การแทนคำที่ให้มาลงในประโยคหรือการเปลี่ยนประโยคจากโครงสร้างหนึ่งไปยังโครงสร้างหนึ่ง ข้อดีของแบบทดสอบนี้คือตรวจให้คะแนนได้ง่ายและรวดเร็ว และมีข้อจำกัดคือต้องไม่ถามในขอบข่ายความรู้ที่กว้างไป

2. แบบสอบถามเรียงความ หรือแบบสอบอัตนัย เป็นแบบสอบที่ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการใช้โครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ รู้คำศัพท์จำนวนมากและมีความสามารถที่จะแสดงความคิดออกมาอย่างมีเหตุผล

จาคอบส์และคณะ (Jacob et al., 1981) เพิ่มเติมรูปแบบการตรวจแบบผสมผสาน ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

1. ใช้วิธีการตรวจแบบมองภาพรวม
2. เน้นที่องค์ประกอบสำคัญของเรียงความ
3. กำหนดมาตรฐานในการตัดสินคุณภาพของงานเขียน
4. เลือกผู้ตรวจที่มีภูมิหลังคล้ายกัน
5. ฝึกอบรมผู้ตรวจจนกระทั่งให้คะแนนเท่ากันในการตรวจงานชิ้นเดียวกัน
6. อ่านงานเขียนแต่ละฉบับอย่างน้อย 2 ครั้ง
7. เดือนผู้ตรวจเป็นระยะเพื่อให้ใช้เกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอ

ลักษณะของรูปแบบการตรวจแบบผสมผสานนี้ชี้ถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้เขียนในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียง คำศัพท์ การใช้ภาษา และกลไกทางภาษา

กล่าวโดยสรุปคือ การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้นควรคำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้ คือ มีความเข้าใจ ผู้เขียนจะต้องเขียนให้ชัดเจนและมีการเรียบเรียงเป็นลำดับที่ดี มีการสนับสนุน ผู้เขียนต้องแสดงความเห็นอย่างชัดเจน พร้อมทั้งให้รายละเอียดและมีการเชื่อมโยงความเห็น และรายละเอียดด้วย มีการเขียนระดับประโยค ผู้เขียนต้องคำนึงถึงความถูกต้องของภาษา การสร้างประโยคและองค์ประกอบของประโยค มีความยาว ผู้เขียนสามารถเขียนได้ตามเวลาที่กำหนด เช่น 250 คำภายในเวลาครึ่งชั่วโมง

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

ชนิกานต์ สิทธิพงษ์ (2555) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีอภิปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีอภิปัญญา มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง และมีความสามารถในการเขียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยมีคุณภาพระดับการเขียนเพิ่มขึ้นจากระดับอ่อนเป็นระดับกลาง

นรมน บุรีแก้ว (2552) ได้ทำการศึกษาการใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า พบว่าความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีเยี่ยม และทักษะทางสังคมของผู้เรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย

พิมพ์ชนก พุทธยศ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพ พบว่า การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพได้รับการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด และความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยต่างประเทศ

อลัม (Alam 1986) ได้ศึกษาถึงผลการทดลองสอน 3 รูปแบบที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับแปดในประเทศสเปน โดยแบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มเป็นนักเรียนต่างโรงเรียนกัน และใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกันดังนี้ กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีสอนแบบประเพณีนิยม กลุ่มที่ 2 ให้ท่องจำและฝึกอุปประโยค กลุ่มที่ 3 ให้แรงเสริม กลุ่มที่ 4 ให้ท่องจำและฝึกอุปประโยครวมทั้งให้แรงเสริม โดยเฉพาะกลุ่มที่ 4 มีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุด หลังจากการทดลอง 6 สัปดาห์

โจนส์ (Jones. 1998) ได้ศึกษาผลของการใช้เอกสารจริงกับนักศึกษาวิชาชีพรูทของสถาบันเทคโนโลยี ในประเทศจีน โดยให้นักศึกษาเลือกอ่านบทอ่านที่ตนสนใจจากนิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่ตนสนใจ แล้วนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนความรู้กันกับเพื่อนในชั้นผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านและมีแรงจูงใจในการอ่านสูงขึ้นจากงานวิจัยข้างต้น พบว่าการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนยังมีแรงจูงใจในการอ่านสูงขึ้นอีกด้วย

โคเฮน (Cohen 1996) ได้ศึกษาผลของการฝึกกลวิธีการเรียนแบบทางตรงที่มีต่อความคล่องแคล่วในการพูดและความสัมพันธ์ระหว่างระดับการใช้กลวิธีการเรียนกับคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบ 3 ครั้ง หลังการทดลองของนิสิตในสาขาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยมิโนโซต้า ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบสูงกว่ากลุ่มควบคุม 2 ใน 3 ครั้ง และผู้เรียนที่มีการฝึกกลวิธีการเรียนมีความสามารถในการพูดแตกต่างจากผู้เรียนที่ไม่ได้รับการฝึกกลวิธีการเรียนแบบทางตรง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น เห็นได้ว่า กลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบ

อาชีพหลังสำเร็จการศึกษานับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 นี้ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนและพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา” ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพมหานคร ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 500 คน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้มีการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาจำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 250 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Stratified Random Sampling Technique)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นต่อบัณฑิตเสริมที่มีผลต่อการยกระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check Lists)

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา เป็นคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการฟัง ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการพูด ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการอ่านและความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการเขียน โดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ โดยให้ค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

ต้องการมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
ต้องการมาก	ให้	4	คะแนน
ต้องการปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ต้องการน้อย	ให้	2	คะแนน
ต้องการน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

- 2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.2 กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย
- 2.3 กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
- 2.4 สร้างแบบสอบถามฉบับร่าง
- 2.5 นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และการใช้ภาษา โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะกับข้อคำถาม
- 2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกครั้ง
- 2.7 นำแบบสอบถามไปหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อ ผลการหาค่า IOC ได้ค่า IOC 1.00
- 2.8 นำแบบสอบถาม ไปทดลองใช้ (try-out) กับนักศึกษา จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จากนั้น นำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .87
- 2.9 จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และเก็บรวบรวมแบบสอบถามที่นักศึกษาตอบเสร็จแล้วกลับคืน โดยผู้วิจัยได้ปรับแบบสอบถามคืนจากนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวด้วยตนเอง จากเป้าหมายการเก็บจำนวน 250 ฉบับ ได้รับคืน จำนวน 250 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้คืนมาทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ จัดหมวดหมู่ ลงรหัสและวิเคราะห์หาค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103)

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 – 5.00	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
2.51 – 3.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.50	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3.2 การเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA: F-test) กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตาราง 1 แสดงจำนวน และร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	137	54.80
- หญิง	113	45.20
รวม	250	100
2. คณะที่ศึกษา		
- วิศวกรรมศาสตร์	118	47.20
- บริหารธุรกิจ	79	31.60
- เทคโนโลยีสารสนเทศ	53	21.20
รวม	250	100

จากตาราง 1 พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ผู้เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 54.80 ที่เหลือเป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นเพศหญิง จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 45.20

ส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 คน เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 31.60 และน้อยที่สุด เป็นนักศึกษาที่ศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

ด้าน	รายการ	n = 250		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการฟัง	4.23	0.76	มาก
2.	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด	4.40	0.69	มาก
3.	ความต้องการกลวิธีในการสอน	4.26	0.74	มาก

ด้านทักษะการอ่าน				
4.	ความต้องการกลวิธีในการสอน	4.02	0.72	มาก
ด้านทักษะการเขียน				
รวม		4.22	0.66	มาก

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.22$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านสูงสุด ได้แก่ ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการพูด ($\bar{x} = 4.40$) รองลงมาได้แก่ ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการอ่าน ($\bar{x} = 4.26$) ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการฟัง ($\bar{x} = 4.23$) และ ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการเขียน ($\bar{x} = 4.02$) ตามลำดับ

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการฟัง

ข้อ	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการฟัง	n = 250		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1.	มีการจัดการฝึกการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดและในทุกโอกาส ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนและในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.43	0.67	มาก
2.	มีการสอนและทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาเป็นระยะ โดยเริ่มจากระดับง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้นตามลำดับ	4.43	0.69	มาก
3.	ฝึกฟังข้อสอบโทอิค (TOEIC) ให้มากขึ้น โดยให้นักศึกษาฝึกฟังข้อสอบโทอิคทุกชั่วโมง	4.23	0.88	มาก
4.	มีการจัดสอนให้ฟังจากสื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา เช่น ทางโทรทัศน์และคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต	4.41	0.76	มาก

5.	มีการจัดการฝึกฟังโดยตรง โดยระบบ Teleconference กับสถานประกอบการต่างๆ	4.21	0.75	ปานกลาง
6.	มีการนำนักศึกษาไปดูงานนอกสถานที่เพื่อ ฝึกการฟังการบรรยายภาษาอังกฤษจาก ผู้ประกอบการ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน	4.12	0.79	มาก
7.	มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการฟัง ที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และ ผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถ ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้	3.97	0.82	มาก
8.	มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันฟังทั้ง ภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ เพื่อ สร้างทัศนคติและแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจ ในการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.29	0.74	มาก
9.	มีการประเมินความสามารถด้านการฟังใน เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของ นักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ	4.20	0.74	มาก
10.	มีการจัดสอนอย่างประสมประสานกัน ระหว่างทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้ มากที่สุด โดยไม่แยกการสอนเป็นทีละทักษะ	4.05	0.85	มาก
รวม		4.23	0.76	มาก

จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากโดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 1 มีการจัดการฝึกการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดและในทุกโอกาส ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนและในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และข้อ 2 มีการสอนและทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาเป็นระยะ โดยเริ่มจากระดับง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้นตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.43 รองลงมา ได้แก่ ข้อ 4 มีการจัดสอนให้ฟังจากสื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา เช่น ทางโทรทัศน์และคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต

มีค่าเฉลี่ย 4.41 อยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 7 มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการฟังที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ย 3.97

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาด้านทักษะการพูด

ข้อ	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด	n = 250		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
11.	จัดการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหา เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้ มากที่สุดทั้งที่เป็นแบบที่เป็นทางการและไม่ เป็นทางการ	4.50	0.65	มาก
12.	มีการกำหนดระดับความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษ และมีการสอบวัดระดับ ความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาอย่าง สม่ำเสมอ	4.40	0.65	มาก
13.	มีการจัดรูปแบบการสอนที่ช่วยในเรื่องการ พูดให้มากที่สุด เช่น เน้นการการแสดง ความคิดของแต่ละคน การอภิปรายกลุ่ม หรือการแสดงบทบาทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ สาขาวิชาเอกของนักศึกษา	4.40	0.67	มาก
14.	มีการจัดกิจกรรมภายนอกเพื่อส่งเสริมการ พูดในสถานการณ์จริง เช่นการเยี่ยมชม โรงงาน หรือสถานประกอบการต่างๆ เพื่อให้ นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจากการทำงานจริง	4.40	0.72	มาก
15.	มีการจัดกิจกรรมการพูดอย่างสม่ำเสมอ เช่น การประกวดสุนทรพจน์ การนำเสนอ โครงการ การพูดในที่สาธารณะ	4.41	0.65	มาก

16.	จัดกิจกรรมการพูดที่หลากหลายนอกเวลาเรียน เช่น ไปสัมภาษณ์บุคคลภายนอกที่ทำงานในด้านที่นักศึกษาสนใจเป็นภาษาอังกฤษ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน	4.44	0.71	มาก
17.	สนับสนุนให้นักศึกษาพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาผ่านสื่อรูปแบบต่างๆ เช่น ทางโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต	4.40	0.76	มาก
18.	มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้	4.55	0.65	มากที่สุด
19.	มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันพูดทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.23	0.73	มาก
20.	มีการประเมินความสามารถด้านการพูดในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ	4.27	0.74	มาก
รวม		4.40	0.69	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการพูด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.40 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ข้อ คือ ข้อที่ 18 มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.55 รองลงมาได้แก่ ข้อ 11 จัดการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุด ทั้งที่เป็นแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ($\bar{x} = 4.50$) ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 19 มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันพูดทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอก

สถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจจูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.23

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาด้านทักษะการอ่าน

ข้อ	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการอ่าน	n = 250		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
21.	มีการฝึกการอ่านอย่างสม่ำเสมอผ่านสื่อการเรียนรู้ต่างๆ ที่น่าสนใจ เช่น ให้นักศึกษาอ่านข่าวหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของตนเองแล้วมานำเสนอหน้าชั้นเรียน	4.29	0.79	มาก
22.	มีการนำเอกสารจากสถานประกอบการมาสอนการอ่านของนักศึกษาตามสาขาวิชาเอก เช่น หลักการบริหาร เทคโนโลยี และคู่มือการทำงานต่างๆ	4.21	0.73	มาก
23.	มีการสอนเนื้อหาเพิ่มเติมนอกเวลาให้แก่นักศึกษาที่ตามไม่ทันในชั้นเรียน	4.25	0.73	มาก
24.	มีการสอนการอ่านแผนภูมิและกราฟที่เป็นภาษาอังกฤษและนำเสนอหน้าชั้นเรียนได้	4.30	0.70	มาก
25.	มีการสอนการอ่านจากสื่อที่หลากหลายเช่น จดหมายธุรกิจ รายงาน บันทึกข้อความ โดยให้นักศึกษาเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน	4.29	0.75	มาก
26.	มีการสอนเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและมีการกำหนดระดับความสามารถของการอ่านของนักศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นตามลำดับ	4.24	0.76	มาก
27.	มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการอ่านในสถาบันฯ และนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.20	0.74	มาก

28.	มีการสอดแทรกการอ่านเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านแบบย่อ มีการนำเรื่องราวที่อ่านมานำเสนอหน้าชั้นเรียน	4.27	0.75	มาก
29.	จัดชั่วโมงการอ่านนอกเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยสรุปเรื่องที่อ่านส่งอาจารย์และคิดเป็นคะแนนในการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้วย	4.32	0.70	มาก
30.	มีการประเมินความสามารถด้านการอ่านในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ	4.24	0.77	มาก
รวม		4.26	0.74	มาก

จากตาราง 5 พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาด้านทักษะการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.26 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อโดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 29 จัดชั่วโมงการอ่านนอกเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยสรุปเรื่องที่อ่านส่งอาจารย์และคิดเป็นคะแนนในการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้วย มีค่าเฉลี่ย 4.32 รองลงมา ได้แก่ ข้อ 24 มีการสอนการอ่านแผนภูมิและกราฟที่เป็นภาษาอังกฤษและนำเสนอหน้าชั้นเรียนได้ มีค่าเฉลี่ย 4.30 ตามลำดับ ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 27 มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการอ่านในสถาบันฯ และนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.20

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาด้านทักษะการเขียน

ข้อ	ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการเขียน	n = 250		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
31.	มีการจัดชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ โดยใช้เอกสารหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ	4.20	0.68	มาก
32.	มีการมอบหมายงานเขียนล่วงหน้าก่อนการเรียนในแต่ละสัปดาห์ เช่น การฝึกเขียนจดหมายธุรกิจ รายงาน โครงการ จดหมายสมัครงาน ประวัติส่วนตัว และนำผลงานมาส่งอาจารย์ทุกครั้งเพื่อเป็นคะแนนเก็บ	4.13	0.69	มาก
33.	มีการลงพื้นที่สัมภาษณ์ผู้ประกอบการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในด้านสาขาวิชาเอกของนักศึกษาและนำผลการสัมภาษณ์มาเขียนรายงานส่งอาจารย์	4.13	0.68	มาก
34.	มีการฝึกฝนด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาจริง เช่น การเขียนจดหมายหรืออีเมลไปถึงบุคคลที่ทำงานในสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยติดต่อเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด	4.10	0.70	มาก
35.	มีการฝึกเขียนจากการฟังสื่อต่างๆ ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาผ่านทางคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ และจากการสนทนากับอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติ	4.00	0.79	มาก
36.	มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการเขียนเรียงความ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการ	4.03	0.73	มาก

เขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น				
37.	มีการสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปตามสถานประกอบการต่างๆ และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษเมื่อเดินทางกลับมาแล้ว	3.98	0.76	มาก
38.	จัดให้นักศึกษาเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ โดยถือเป็นกิจกรรมบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องทำในทุกรายวิชาภาษาอังกฤษ	4.01	0.75	มาก
39.	มีการสอดแทรกการเขียนเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่ฟัง มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่ฟัง มีการนำเสนอหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่นักศึกษาเขียน	4.08	0.71	มาก
40.	มีการทดสอบย่อยเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของความสามารถทางการเขียนอย่างสม่ำเสมอ	4.16	0.77	มาก
รวม		4.02	0.72	มาก

จากตาราง 6 พบว่า พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาด้านทักษะการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 31 มีการจัดชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ โดยใช้เอกสารหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ 4.20 รองลงมา ได้แก่ ข้อ 40 มีการทดสอบย่อยเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของความสามารถทางการเขียนอย่างสม่ำเสมอ 4.16 ตามลำดับ ส่วนรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 37 มีการสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปตามสถานประกอบการต่างๆ และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษเมื่อเดินทางกลับมาแล้ว มีค่าเฉลี่ย 3.98

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา

3.1 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

ด้าน	รายการ	ชาย (n = 137)		หญิง (n = 113)		t	Sig.
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1.	ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการฟัง	4.20	0.54	4.27	0.51	-0.91	0.36
2.	ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการพูด	4.38	0.66	4.45	0.68	-1.56	0.14
3.	ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการอ่าน	4.23	0.55	4.30	0.50	-0.88	0.36
4.	ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการเขียน	4.06	0.56	4.00	0.50	0.76	0.45
รวม		4.21	0.46	4.26	0.40	-0.66	0.51

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวมและรายด้านทั้ง 4 ด้าน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทาง

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่า นักศึกษาเพศชาย ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาชายและ นักศึกษาหญิง มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทาง ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในด้านต่างๆ แตกต่างกัน

3.2 ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับ ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จ การศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับ ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จ การศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

ด้าน	รายการ	วิศวกรรมศาสตร์ (n = 118)		บริหารธุรกิจ (n = 79)		เทคโนโลยี สารสนเทศ (n = 53)		F	Sig.
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1.	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการฟัง	4.21	0.52	4.15	0.58	4.33	0.51	1.98	1.14
2.	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด	4.40	0.44	4.28	0.63	4.50	0.40	3.24	0.04*
3.	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการอ่าน	4.29	0.51	4.19	0.57	4.31	0.50	1.04	0.35
4.	ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการเขียน	4.03	0.53	4.00	0.57	4.08	0.50	0.30	0.74
รวม		4.24	0.41	4.16	0.51	4.31	0.37	2.07	0.13

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา โดย ภาพรวมทั้ง 4 ด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง

ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาที่คณะต่างกันมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

นอกจากนี้ เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่า ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการฟัง ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการอ่าน และความต้องการกลวิธีในการสอน

ด้านทักษะการเขียน นักศึกษามีความต้องการแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด นักศึกษามีความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 1 คู่ ได้แก่

นักศึกษาศาสาคณะบริหารธุรกิจ มีความต้องการแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูดในระดับสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีมัลติมีเดีย

รายด้านที่เหลือ นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของนักศึกษสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในตอนท้ายของแบบสอบถามสำหรับการวิจัย ผู้วิจัยได้เว้นช่องว่างไว้เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา นอกเหนือจากที่ได้ตอบแล้วในแบบสอบถามตอนที่ 1 และตอนที่ 2 เพื่อเป็นการเพิ่มพูนในส่วนเนื้อหาของแบบสอบถามให้ข้อมูลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำเอาเนื้อหาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของนักเรียนมาสังเคราะห์เนื้อหา จัดลำดับความถี่และนำเสนอ ดังนี้

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์เนื้อหา และการจัดลำดับความถี่ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา

ลำดับ ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ความถี่

1	ต้องการให้มีการสอนโดยใช้ ภาษาอังกฤษเท่านั้น	45
2	ต้องการให้มีการจัดบรรยายจาก รุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้ว	32
3	อยากให้มีการใช้สื่อการสอนที่ หลากหลาย โดยเฉพาะสื่อที่ เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	27
4.	ต้องการให้อาจารย์เน้นการทำ กิจกรรมนอกห้องเรียนให้ มากกว่านี้	18
รวม		122

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการจัดลำดับความถี่ (Frequency) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้เสนอแนะว่า ต้องการให้มีการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น รองลงมา ได้แก่ ต้องการให้มีการจัดบรรยายจากรุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้วและ น้อยที่สุดคือ ต้องการให้อาจารย์เน้นทำกิจกรรมนอกห้องเรียนให้มากกว่านี้

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง “ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา” ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ด้านทักษะการฟัง ด้านทักษะการพูด ด้านทักษะการอ่าน และด้านทักษะการเขียน จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพมหานคร ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 500 คน ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้มีการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาจำนวน 3 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 250 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Stratified Random Sampling Technique)

เครื่องมือที่ใช้ครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม โดยจำแนกออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้ ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check Lists) ได้แก่ เพศและคณะที่ศึกษา ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ โดยเป็นคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการฟัง ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการพูด ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการอ่าน และความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการเขียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง จากเป้าหมายการเก็บจำนวน 250 ฉบับ ได้รับคืน 250 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น วิเคราะห์โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean : $\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย

3. การเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่า ที (t-test)

3.2 การเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA: F-test) กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา พบว่านักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.22$) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการพูด ($\bar{x} = 4.40$) ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการอ่าน ($\bar{x} = 4.26$) ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการฟัง ($\bar{x} = 4.23$) และ ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการเขียน ($\bar{x} = 4.02$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผล ดังนี้

1.1 ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการฟัง พบว่า นักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการ

สอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายข้อสูงสุดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีการจัดการฝึกการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้ที่ที่สุดและในทุกโอกาส ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนและในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีการสอนและทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาเป็นระยะ โดยเริ่มจากระดับง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้นตามลำดับ

1.2 ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการพูด พบว่า นักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการ

สอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายข้อสูงสุดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

1.3 ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการอ่าน พบว่า นักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการ

สอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายข้อสูงสุดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ จัดชั่วโมงการอ่านนอกเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยสรุปเรื่องที่อ่านส่งอาจารย์และคิดเป็นคะแนนในการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้วย

1.4 ความต้องการกลวิธีด้านทักษะการเขียน พบว่า นักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการ

สอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายข้อสูงสุดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีการจัดชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ โดยใช้เอกสารหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ

2. ผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถ

ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษามีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวม

และรายด้านทั้ง 4 ด้าน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่านักศึกษาเพศชาย ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยเสริมที่มีผลต่อการยกระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ ในด้านต่างๆ แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อ

พัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา พบว่านักศึกษาที่ศึกษาคณะต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน แตกแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาที่คณะต่างกันมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน และเมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายด้าน พบว่าความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการพูด นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีความแตกต่างกันจำนวน 1 คู่ ได้แก่ นักศึกษาสาขาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นแตกต่างกับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความคิดเห็นต่อความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด ในระดับสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีมัลติมีเดีย รายด้านที่เหลือ นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นต่อความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้เสนอแนะว่าต้องการให้มีการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น รองลงมา ได้แก่ ต้องการให้มีการจัดบรรยายจากรุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้วและ น้อยที่สุดคือ ต้องการให้อาจารย์เน้นทำกิจกรรมนอกห้องเรียนให้มากกว่านี้

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. จากผลการวิจัยความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทาง

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มอโรลล์ (Morrow 1987) กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นการให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง ดังนั้นผู้สอนควรจัดให้มีสถานการณ์ต่างๆ ในห้องเรียนที่เอื้อต่อการสื่อสารได้อย่างสมจริง ทั้งนี้เนื่องจากเพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นนักศึกษาที่กำลังจะจบการศึกษาและต้องเตรียมพร้อมในการทำงาน ทำให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านคือ ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่านและด้านการเขียน เพื่อสามารถนำไปใช้ในที่ทำงานได้ นอกจากนี้ ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏผลดังนี้

1.1 ความต้องการกลวิธีในการสอนด้านทักษะการฟัง พบว่านักศึกษามีความต้องการ

กลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังในระดับมาก อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาจำเป็นต้องใช้การฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดและในทุกโอกาส ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนและในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีการทดสอบความสามารถด้านการฟังเป็นระยะ โดยเริ่มจากระดับง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้นตามลำดับ มีการฝึกฟังข้อสอบโทอิค (TOEIC) ให้มากขึ้น โดยให้นักศึกษาฝึกฟังข้อสอบโทอิคทุกชั่วโมง มีการจัดสอนให้ฟังจากสื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา มีการจัดการฝึกฟังโดยตรงโดยระบบ Teleconference กับสถานประกอบการต่างๆ มีการนำนักศึกษาไปดูงานนอกสถานที่เพื่อฝึกการฟังการบรรยายภาษาอังกฤษจากผู้ประกอบการ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการฟังที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีการจัดกิจกรรมและการแข่งขันฟังทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจในการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการประเมินความสามารถด้านการฟังในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอและมีการจัดสอนอย่างประสมประสานกันระหว่างทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มากที่สุด โดยไม่แยกการสอนเป็นที่ละทักษะ สอดคล้องกับงานวิจัยของจุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2543) ที่กล่าวว่า การฟังเป็นพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้และความเข้าใจ จึงต้องฝึกฝนจนเกิดการเรียนรู้ควบคู่ไปกับทักษะอื่น คือ การพูด การอ่าน และการเขียน

1.2 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด พบว่านักศึกษามีความต้องการให้

มีการจัดการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดทั้งที่เป็นแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีการกำหนดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และมีการสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดรูปแบบการสอนที่ช่วยในเรื่องการพูดให้มากที่สุด เช่น เน้นการการแสดงความคิดเห็นของแต่ละ

ละคน การอภิปรายกลุ่ม หรือการแสดงบทบาทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา มีการจัดกิจกรรมภายนอกเพื่อส่งเสริมการพูดในสถานการณ์จริง เช่นการเยี่ยมชมโรงงาน หรือสถานประกอบการต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจากการทำงานจริง มีการจัดกิจกรรมการพูดอย่างสม่ำเสมอ เช่น การประกวดสุนทรพจน์ การนำเสนอโครงงาน การพูดในที่สาธารณะ มีการจัดกิจกรรมการพูดที่หลากหลายนอกเวลาเรียน เช่น ไปสัมภาษณ์บุคคลภายนอกที่ทำงานในด้านที่นักศึกษาสนใจเป็นภาษาอังกฤษ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน สนับสนุนให้นักศึกษาพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาผ่านสื่อรูปแบบต่างๆ เช่น ทางโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันพูดทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีการประเมินความสามารถด้านการพูดในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ดังที่ ดวงเดือน แสงชัย (2533) กล่าวว่า ครูควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ เพื่อให้เกิดความมั่นใจและสามารถปฏิบัติได้ นั่นหมายความว่า การสอนพูดในโรงเรียนนั้นจุดหมายปลายทางก็คือ “การพูดเป็น”

1.3 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการอ่าน พบว่านักศึกษามีความต้องการมี

การฝึกการอ่านอย่างสม่ำเสมอผ่านสื่อการเรียนรู้ต่างๆ ที่น่าสนใจ เช่น ให้นักศึกษาอ่านข่าวหรือเรื่องที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของตนเองแล้วมานำเสนอหน้าชั้นเรียน มีการนำเอกสารจากสถานประกอบการมาสอนการอ่านของนักศึกษาตามสาขาวิชาเอก เช่น หลักการบริหาร เทคโนโลยี และคู่มือการทำงานต่างๆ มีการสอนเนื้อหาเพิ่มเติมนอกเวลาให้แก่นักศึกษาที่ตามไม่ทันในชั้นเรียน มีการสอนการอ่านแผนภูมิและกราฟที่เป็นภาษาอังกฤษและนำเสนอหน้าชั้นเรียนได้ มีการสอนการอ่านจากสื่อที่หลากหลายเช่น จดหมายธุรกิจ รายงาน บันทึกข้อความ โดยให้นักศึกษาเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน มีการสอนเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและมีการกำหนดระดับความสามารถของการอ่านของนักศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นตามลำดับ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการอ่านในสถาบันฯ และนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจให้นักศึกษาสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการสอดแทรกการอ่านเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านแบบย่อ มีการนำเรื่องราวที่อ่านมานำเสนอหน้าชั้นเรียน มีการจัดชั่วโมงการอ่านนอกเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยสรุปเรื่องที่อ่านส่งอาจารย์และคิดเป็นคะแนนในการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้วย และมีการประเมินความสามารถด้านการอ่านในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ดังที่ สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) และวิสาข์ จัติวัตร (2541) กล่าวว่า ควรมีการใช้สื่อการสอนและกิจกรรมการสอนการอ่านที่

น่าสนใจ และมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารจึงควรใช้บทอ่านที่พบในชีวิตประจำวันนำมาสอนในแนวการจัดการสอนอ่าน

1.4 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการเขียน พบว่านักศึกษามีความต้องการ

ให้มีการจัดชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ โดยใช้เอกสารหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ มีการมอบหมายงานเขียนล่วงหน้าก่อนการเรียนในแต่ละสัปดาห์ เช่น การฝึกเขียนจดหมายธุรกิจ รายงาน โครงการ จดหมายสมัครงาน ประวัติส่วนตัว และนำผลงานมาส่งอาจารย์ทุกครั้งเพื่อเป็นคะแนนเก็บ มีการลงพื้นที่สัมภาษณ์ผู้ประกอบการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในด้านสาขาวิชาเอกของนักศึกษาและนำผลการสัมภาษณ์มาเขียนรายงานส่งอาจารย์ มีการฝึกฝนด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาจริง เช่น การเขียนจดหมายหรืออีเมลไปถึงบุคคลที่ทำงานในสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยติดต่อเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด มีการฝึกเขียนจากการฟังสื่อต่าง ๆ ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา ผ่านทางคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต โทททัศน์ และจากการสนทนากับอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการเขียนเรียงความ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปตามสถานประกอบการต่างๆ และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษมาเดินทางกลับมาแล้ว มีการจัดให้นักศึกษาเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ โดยถือเป็นกิจกรรมบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องทำในทุกรายวิชาภาษาอังกฤษ มีการสอดแทรกการเขียนเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่ฟัง มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่ฟัง มีการนำเสนอหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่นักศึกษาเขียนและมีการทดสอบย่อยเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของความสามารถทางการเขียนอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับ จาคอบ (Jacob 1981) ที่สรุปความสำคัญของการสอนการเขียนในชั้นเรียน ดังนี้ ช่วยให้ผู้เรียนจดจำในสิ่งที่ได้ยินและได้อ่านจากชั้นเรียน มีการเรียนด้วยกิจกรรมเชิงทักษะสัมพันธ์ มีความสนุกสนานมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาเป้าหมายมากขึ้น เป็นเครื่องมือทดสอบภาษาที่มีประโยชน์และเป็นไปได้ เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร

2. จากผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศและคณะที่ศึกษา ดังนี้

2.1 จากผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับ

ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาที่เพศต่างกัน มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในด้านต่างๆ แตกต่างกัน ทั้งนี้จะเห็นได้ว่ามีความใกล้เคียงกับงานวิจัยของสุรางค์ ไคว์ตระกูล (2533) ที่กล่าวว่า ความแตกต่าง ระหว่างเพศจริง ๆ มีน้อยมาก อาจารย์ผู้สอนต้องสอนนักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงให้มีความสามารถเท่าเทียมกัน และไม่ควรตั้งความคาดหวังว่าเพศหนึ่งเพศใดจะดีเด่นกว่ากัน

2.2 จากผลการเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับ

ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา โดยภาพรวมพบว่านักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ว่า นักศึกษาที่ศึกษาคณะต่างกันมีความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 ทั้งสามคณะมีความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ด้วยกันทั้งหมด เนื่องจากนักศึกษาเล็งเห็นถึงความจำเป็นในการใช้ทักษะเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะนี้ในสถานที่ทำงานหลังจากจบการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ หัสชัย สิทธิรักษ์ (2552) ที่ได้กล่าวว่าภาษาอังกฤษมีการใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่น ๆ มีการเรียนการสอนกันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นและเป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงถือว่ามีความสำคัญต่อนักเรียนนักศึกษาทุกคนในการติดต่อสื่อสารกับโลกภายนอก ในฐานะเป็นภาษาพื้นฐานในการศึกษาขั้นสูงขึ้นและการทำงานต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาพิจารณาและมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องจากผลวิจัยพบว่า ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง ในรายข้อที่ต่ำสุดคือ มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการฟังที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ถึงแม้จะอยู่ในระดับมาก แต่ถือว่ามีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับรายข้ออื่น ๆ เนื่องจากนักศึกษาไม่คุ้นเคย

กับการฟังภาษาอังกฤษจึงทำให้รู้สึกกดดันถ้าจะต้องทำให้ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรใช้วิธีการประเมินผลเป็นระยะจากการฟังที่ง่ายไปยาก โดยที่ให้นักศึกษาได้มีการฟังหลายครั้ง เพื่อเกิดความคุ้นเคย

1.2 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการพูด ที่มีระดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันพูดทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่มีความคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ จึงทำให้รู้สึกไม่มั่นใจว่าเวลาต้องออกไปพูด ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรมีการฝึกให้นักศึกษาได้พูดในชั้นเรียนเป็นระยะ เริ่มจากการพูดเนื้อหาสั้น ๆ โดยมีการเตรียมตัวมาก่อน จนถึงพูดเนื้อหาที่ยาว โดยไม่มีการเตรียมตัวมาก่อนด้วย เพื่อให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการอ่าน ที่มีรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการอ่านในสถาบันฯ และนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจให้นักศึกษาสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่คุ้นเคยกับการแข่งขันการอ่าน ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรมีการเก็บคะแนนการอ่านในชั้นเรียนเป็นระยะจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยาก เพื่อให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในทักษะการอ่านของตนมากขึ้น

1.4 ความต้องการกลวิธีในการสอน ด้านทักษะการเขียน ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปตามสถานประกอบการต่างๆ และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษเมื่อเดินทางกลับมาแล้ว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่คุ้นเคยกับการเก็บข้อมูลนอกสถานที่ และมีความกังวลว่าข้อมูลที่ได้มาจะไม่ครบหรือไม่เป็นที่พอใจของอาจารย์ผู้สอน ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรมีการฝึกฝนให้นักเรียนได้มีการออกสัมภาษณ์จากสถานที่ใกล้ๆ ก่อน เช่น มีการสัมภาษณ์นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นก่อน แล้วฝึกการเขียนสรุปหรือเขียนรายงาน เพื่อฝึกให้นักศึกษามีความมั่นใจในการถามและเขียนสรุปรายงานจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอื่นๆ

2.2 ควรมีการวิจัยคุณลักษณะของอาจารย์ในแต่ละด้านในรูปแบบเชิงลึก เช่น คุณลักษณะด้านการเรียนการสอนก็ควรมีการศึกษาถึงรูปแบบ วิธีการเรียนและเทคนิคการสอนที่มีความเหมาะสมกับคุณลักษณะของเนื้อหาวิชา ของนักศึกษาแต่ละคณะ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)

พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), 2546

กาญจนา ปราบพาล. การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532

กิตตา ปรีตถจริยา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในอ่าน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาสตรปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยโครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure) ประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.

จันทร์ธานี สงวนนาม. ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารสถานศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บุ๊ค

พอยท์, 2551.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2543.

ดวงเดือน แสงชัย. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2543.

_____. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2531.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2553.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.

พิมพันธุ์ เวสสะโกศล. การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกระบวนการ
สำหรับ

นักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ, 2533.

ไพบุลย์ ดวงจันทร์. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2542.

รัตนา พฤกษ์วัน. การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
สำนักงานการ ประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2532.

ลลนา ปฐมชัยวัฒน์. การพัฒนาแบบฝึกเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยตนเองด้านวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี
อุตสาหกรรม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550.

วรรณิ์ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2539.

วิสาข์ จิตวิตร. การสอนอ่านภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2541.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. คู่มือนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2554. กรุงเทพมหานคร, 2554.

ประนอม ตั้งปรีชาพาณิชย์. “คุณลักษณะและคุณสมบัติของพนักงานบัญชีที่พึงประสงค์ตามทัศนะ
ของ

สถานประกอบการ ศึกษากรณีสถานประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมจังหวัด
สมุทรสาคร”. RMUTT Global Business and Economics Review. Vol. 7, No.2. November
2012, 2555

สมุทร เชนะพานิช. เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

สุกัญญา ศิลประสาท. การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมติ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2544.

สุจิต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรรค. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2536.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2532.

สุปราณี ยะมงคล. สมรรถภาพด้านการสอนของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพะเยา. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2534.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2540.

อดุลย์ วิริยเวชกุล. สะท้อนแนวความคิดการศึกษาไทย: ปัจจุบันและอนาคต. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

เจริญดีการพิมพ์, 2541.

อรุณี วิริยจิตรา. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2532.

อัจฉรา วงศ์ไธธร. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์, 2539.

ภาษาอังกฤษ

Bridges, Charles W. Training the New Teacher of College Composition. Urbana III: The National

Council of Teachers of English, 1986.

Byrne, Donn. Teaching Oral English. New York: Longman, 1987.

Carrell, Patricial L. and Joan Eisterhold. "Schema Theory and ESL Reading Pedagogy" Interactive Approaches to Second Language Readings. Cambridge: Cambridge University Press, 1988.

Little, W. Communicative language teaching: An introduction. Cambridge: Cambridge University Press, 1981

Nunan, D. Syllabus design. Oxford: Oxford University press, 1988

Richards, J.C. and Rogers, T.S. Approaches and methods in language teaching. New York: Cambridge University Press, 1995.

Carroll, J.B. "Defining Language Comprehension: Some Speculations" Language

- Comprehension and the Acquisition of Knowledge. New York: John Wiley and Sons, 1972.
- Coe, Richard M., and Gutierrez, Kris. "Using Problem Solving Procedure and Process Analysis to Help Students with Writing Problem." *College Composition and Communication*, 32 (1981), 261-71.
- D' Angelo, Frank J. *Process and Thought in Composition*. 2nd ed. Massachusetts: Winthrop Publishers, Inc., 1980.
- Duncan Jeffrey L. *Writing from Start to Finish: A Rhetoric with Readings*. New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1985.
- Finocchiaro, M. *Teaching Children Foreign Language*. New York: McGraw-Hill Book Company, 1964.
- _____. *English as a Second Language: From Theory to Practice*. New York: Regent Publishing Company, Ltd., 1973.
- Fox, J.W. "Teaching Listening Skills" *English Teaching Forum*. 12 (December 1974), 42-45, 1974.
- Gratz, A.W. "Goal: Maxi Listening" *English Journal*. (February 1973). 110-114, 1973.
- Grellet, Françoise. *Developing Reading Skills*. 14th ed. London: Cambridge University, 1994.
- Hewins, Catherine P. "Writing in a Foreign Language" *Motivation and the Process Approach Foreign Language Annuals*, 19 (March, 1986), 219-23.
- Hipple, T.W. *Readings for Teaching English in Secondary Schools*. New York: The Macmillan Publishing Company, Ltd, 1973.
- Jacob, H.L., Zinkgrat, S.A., Wormuth, D.R., Hartfiel, V.F., & Hughey, J.B. *Testing ESL Composition: A Practical Approach*. Massachusetts: Newbury House Publishers, Inc., 1981.
- Knight, B. "Assessing Speaking Skills: A Workshop for Development" *ELT Journal*. 46(3) (1992), 294-302, 1992.
- Langer, Judith. and Albany, Suny. "Research on Written Composition: A Response to Hillock's Report." *Research in the Teaching of English*, 22 (February, 1988), 89-99, 1988.
- Murray, Donald. *Write to Learn*. New York: Holt, Rinehard and Weber, 1987.
- Neubert, G.A. and S.J. McNelis. "Improving Writing in the Disciplines" *TESOL Quarterly*, 17 (1985), 34-5.
- Oller, John W. *Language Test at School: A Pramatic Approach*. London: Longman, 1979.

- Patty, W.T., Dorothy C.P. and Majorie F. Teaching Experience in Language: Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th edition. New York: Allyn and Bacon Inc., 1985.
- Paulston, Christina B. "Teaching Writing in the ESOL Classroom: Techniques of controlled Composition." TESOL Quarterly, 6 (March, 1972), 33-4.
- Raimes, Ann. Techniques in Teaching Writing. Oxford, Oxford University Press, 1983.
- Rebecca, M. Valette and Renee S. Disick. Modern Language Performance Objectives and Individualization: A Handbook. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc., 1972.
- Rivers, Wilga and Marry S. Temperley. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second of Foreign Language. New York: Oxford University Press, 1978.
- Stevens, P. Teaching English as an International Language: From Practice to Principle. New York: Pergamon Press, 1980.
- Valette, R.M. and Disick, R.S. Modern Language Performance Objectives and Individualization. New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1973.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. Oxford University Press, 1979.
- Williams, E. Reading in the Language Classroom. 8th ed. London: MacMillan, 1994.
- Yagang, Fan. "Listening problems and Solution" English Teaching Forum. (January, 1993), 11-12.

ก. แบบสอบถาม ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา

คำชี้แจง

★โปรดตอบคำถามต่อไปนี้ อย่างครบถ้วนทุกข้อ และตอบตามความเป็นจริงให้มากที่สุดคำตอบของท่านไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใดทั้งสิ้น

★โปรดตอบคำถามทุกข้ออย่างสมบูรณ์ อย่าเว้นข้อหนึ่งข้อใดไว้ มิฉะนั้น ข้อมูล

๗๗ ๕๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

แบบสอบถาม ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา

ตอนที่ 1 ด้านข้อมูล

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ☐ ที่กำหนดให้

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. คณะที่ศึกษา ☐ วิศวกรรมศาสตร์

☐ เทคโนโลยีสารสนเทศ

☐ บริหารธุรกิจ

**ตอนที่ 2 ความต้องการกลวิธีในการสอนเพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ
เพื่อการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา**

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แต่ละข้อแล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง □ ตรงกับต้องการของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	ต้องการมากที่สุด
4	หมายถึง	ต้องการมาก
3	หมายถึง	ต้องการปานกลาง
2	หมายถึง	ต้องการน้อย
1	หมายถึง	ต้องการน้อยที่สุด

ข้อความ	ระดับความต้องการ				
	5	4	3	2	1
ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง					
1. จัดการฝึกการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดและในทุกโอกาส ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนและในการเรียนรู้ด้วยตนเอง					
2. มีการสอนและทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาเป็นระยะ โดยเริ่มจากระดับง่ายสู่ระดับที่ยากขึ้นตามลำดับ					
3. ฝึกฟังข้อสอบโทอิค (TOEIC) ให้มากขึ้น โดยให้นักศึกษาฝึกฟังข้อสอบโทอิคทุกชั่วโมง					
4. มีการจัดสอนให้ฟังจากสื่อต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา เช่น ทางโทรทัศน์และคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต					
5. มีการจัดการฝึกฟังโดยตรง โดยระบบ Teleconference กับสถานประกอบการต่างๆ					
6. มีการนำนักศึกษาไปดูงานนอกสถานที่เพื่อฝึกการฟังการบรรยายภาษาอังกฤษจากผู้ประกอบการแล้วมานำเสนอในชั้นเรียน					
7. มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการฟังที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้					
8. มีการจัดกิจกรรมและการแข่งขันฟังทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงจูงใจให้นักศึกษาสนใจในการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น					
9. มีการประเมินความสามารถด้านการฟังในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ					
10. มีการจัดสอนอย่างผสมผสานกันระหว่างทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มากที่สุด โดยไม่แยกการสอนเป็นทีละทักษะ					
ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด					
11. จัดการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาให้มากที่สุดทั้งที่เป็นแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ					
12. มีการกำหนดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และมีการสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ					
ข้อความ	ระดับการประเมิน				

	5	4	3	2	1
13. มีการจัดรูปแบบการสอนที่ช่วยในเรื่องการพูดให้มากที่สุด เช่น เน้นการการแสดงความคิดของแต่ละคน การอภิปรายกลุ่ม หรือการแสดงบทบาทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา					
14. มีการจัดกิจกรรมภายนอกเพื่อส่งเสริมการพูดในสถานการณ์จริง เช่น การเยี่ยมชมโรงงาน หรือสถานประกอบการต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจากการทำงานจริง					
15. มีการจัดกิจกรรมการพูดอย่างสม่ำเสมอ เช่น การประกวดสุนทรพจน์ การนำเสนอโครงงาน การพูดในที่สาธารณะ					
16. จัดกิจกรรมการพูดที่หลากหลายนอกเวลาเรียน เช่น ไปสัมภาษณ์บุคคลภายนอกที่ทำงานในด้านที่นักศึกษาสนใจเป็นภาษาอังกฤษ แล้วมานำเสนอในชั้นเรียน					
17. สนับสนุนให้นักศึกษาพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยการฟังภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาผ่านสื่อรูปแบบต่างๆ เช่น ทางโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต					
18. มีการตั้งเกณฑ์ระดับความสามารถในการพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา และผลักดันให้นักศึกษามีระดับความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้					
19. มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันพูดทั้งภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					
20. มีการประเมินความสามารถด้านการพูดในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ					
ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน					
21. มีการฝึกการอ่านอย่างสม่ำเสมอผ่านสื่อการเรียนรู้ต่างๆ ที่น่าสนใจ เช่น ให้นักศึกษาอ่านข่าวหรือเรื่องที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของตนเองแล้วมานำเสนอหน้าชั้นเรียน					
22. มีการนำเอกสารจากสถานประกอบการมาสอนการอ่านของนักศึกษาตามสาขาวิชาเอก เช่น หลักการบริหาร เทคโนโลยี และคู่มือการทำงานต่างๆ					
23. มีการสอนเนื้อหาเพิ่มเติมนอกเวลาให้แก่นักศึกษาที่ตามไม่ทันในชั้นเรียน					
24. มีการสอนการอ่านแผนภูมิและกราฟที่เป็นภาษาอังกฤษและนำเสนอหน้าชั้นเรียนได้					
25. มีการสอนการอ่านจากสื่อที่หลากหลายเช่น จดหมายธุรกิจ รายงาน บันทึกข้อความ โดยให้นักศึกษาเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน					
26. มีการสอนเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและมีการกำหนดระดับความสามารถของการอ่านของนักศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นตามลำดับ					
27. มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการอ่านในสถาบันฯ และนอกสถาบันฯ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจสูงใจให้นักศึกษาสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น					
28. มีการสอดแทรกการอ่านเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านแบบย่อ มีการนำเรื่องราวที่อ่านมานำเสนอหน้าชั้นเรียน					
29. จัดชั่วโมงการอ่านนอกเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยสรุปเรื่องที่อ่านส่งอาจารย์และคิดเป็นคะแนนในการมีส่วนร่วมกิจกรรมด้วย					
ข้อความ	ระดับการประเมิน				
	5	4	3	2	1
30. มีการประเมินความสามารถด้านการอ่านในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่าง					

สม่ำเสมอ					
ความต้องการกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน					
31. มีการจัดชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอทุกสัปดาห์ โดยใช้เอกสารหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจ					
32. มีการมอบหมายงานเขียนล่วงหน้าก่อนการเรียนในแต่ละสัปดาห์ เช่น การฝึกเขียนจดหมายธุรกิจ รายงาน โครงการ จดหมายสมัครงาน ประวัติส่วนตัว และนำผลงานมาส่งอาจารย์ทุกครั้งเพื่อเป็นคะแนนเก็บ					
33. มีการลงพื้นที่สัมภาษณ์ผู้ประกอบการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในด้านสาขาวิชาเอกของนักศึกษาและนำผลการสัมภาษณ์มาเขียนรายงานส่งอาจารย์					
34. มีการฝึกฝนด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษาจริง เช่น การเขียนจดหมายหรืออีเมลไปถึงบุคคลที่ทำงานในสาขาวิชาเอกของนักศึกษา โดยติดต่อเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด					
35. มีการฝึกเขียนจากการฟังสื่อต่างๆ ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเอกของนักศึกษา ผ่านทางคลิปวิดีโอจากอินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ และจากการสนทนากับอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติ					
36. มีการจัดกิจกรรมการและการแข่งขันการเขียนเรียงความ เพื่อสร้างทัศนคติและแรงใจจูงใจเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น					
37. มีการสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปตามสถานประกอบการต่างๆ และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษเมื่อเดินทางกลับมาแล้ว					
38. จัดให้นักศึกษาเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษในเนื้อหาที่หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ โดยถือเป็นกิจกรรมบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องทำในทุกรายวิชาภาษาอังกฤษ					
39. มีการสอดแทรกการเขียนเข้ากับทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น มีการเขียนวิเคราะห์เรื่องราวที่ฟัง มีการเขียนสรุปเรื่องราวที่ฟัง มีการนำเสนอหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่นักศึกษาเขียน					
40. มีการทดสอบย่อยเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของความสามารถทางการเขียนอย่างสม่ำเสมอ					

ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

★ นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างไรต่อไปนี้ โปรดตอบคำถามทุกข้อ

1. ควรมีเทคนิคการสอนทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่อยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในการทำงาน

.....

.....

.....

2. ควรมีเทคนิคการสอนทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่อยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในการทำงาน

.....

.....

.....

3. ควรมีเทคนิคการสอนทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่อยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในการทำงาน

.....

.....

.....

4. ควรมีเทคนิคการสอนทักษะด้านการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไร เพื่อยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในการทำงาน

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

วัน เดือน ปีเกิด

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

วิภาณี เพ็งเนตร

2 มิถุนายน 2526

42/33 ซอย 143 ถนน นวมินทร์

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ผู้วิจัย

สถานที่ทำงาน

แขวงนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม กทม. 10230
1771/1 สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ถนนพัฒนาการ สวนหลวง กรุงเทพฯ 10250
โทร. 02-7632600 ต่อ 2834

ตำแหน่งงาน

อาจารย์ประจำแผนกภาษาอังกฤษ

ประวัติการศึกษา

- Certificate in Academic Writing, University of Queensland, Australia
- ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษธุรกิจ) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
- M.A.A., Central Queensland University, Australia
- กศ.ม. (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร
- D. Prof., (Transdisciplinary Study), Central Queensland University, Australia

TNIT